

G. Zinovjev

Den tyska revolutionens problem

Frams Förlag • Stockholm (1927)

Innehåll

Den kommande tyska revolutionens klassiskt proletära karaktär.	1
Den illistiga sagan om kommunisternas förbund med fascisterna.	5
Arbetarklassen, kommunisterna, socialdemokraterna.	9
Fackföreningarna, driftkommittéerna, arbetarråden.	12
Tyska revolutionens inre svårigheter.	15
Tyska revolutionens yttre svårigheter.	18
Revolutionens annalkande och enhetsfronttaktiken.	21
Arbeter- och bonderegering — proletär diktatur.	24
Tyska revolutionen och ryska kontrarevolutionen.	27
Inga illusioner!	30
Tyska kommunistpartiet om ställningen i Tyskland.	32

Introduktion

Denna skrift är en sammanställning av artiklar som publicerades i *Pravda* på hösten 1923 (12 oktober – 1 november). Dessutom ingår ett dokument från det tyska kommunistpartiet. Skriften utgavs på tyska i slutet av 1923. Den svenska upplaga som vi här använt gavs ut 1927, fast det finns åtminstone en upplaga till (utgiven 1924).

I den föreliggande svenska upplagan har det gjorts en del strykningar och redigeringar i originaltexterna, men eftersom vi inte har tillgång till dessa så kan vi inte lokalisera dessa ändringar (utom i ett fall).

För en grundlig historisk analys av utvecklingen i Tyskland under de aktuella åren, se Pierre Broués *The German revolution 1917-1923*, Merlin Press, 2005

Se även:

E. H. Carr: [Det misslyckade upproret i Tyskland 1923](#)

Paul Levi: [Inledning till Trotskijs "Oktoberns lärdomar"](#) (behandlar främst 1923 års upprorsförsök)

Victor Serge: [Om tyska revolutionen 1923](#) (från början av 1924)

Ernst Thälmann: [Hamburgupproret](#) (från 1925)

Leo Trotskij: [Oktoberrevolutionens lärdomar](#) (i synnerhet avsnitten "På randen till oktoberrevolutionen – efterdyningar" och "Än en gång om sovjeterna och partiet under den proletära revolutionen")

Leo Trotskij: [Kan en kontrarevolution eller en revolution utföras enligt tidtabell?](#) (september 1923)

Leo Trotskij: [Om den tyska revolutionen](#) (oktober 1923)

Komintern: [Hamburgupproret](#) (publicerad 1928 – kan betraktas som Kominterns "officiella" syn på upproret vid den aktuella tidpunkten)

Den kommande tyska revolutionens klassiskt proletära karaktär.

Händelserna i Tyskland utvecklar sig med ödets obönhörlighet. Den väg ryska revolutionen tillryggalade på 12 år, från 1906 till 1917, tillryggalade den tyska revolutionen på 5 år, från 1918 till 1923. Enkel ”koalition”, ”stor koalition”, Kornilov-period (tilldragelserna i Bayern), ”affärsministerium”, personliga kandidaturer (som de ryska Kisjkin och Borisjkin), så på nytt nästan stora koalitionen — ett oupphörligt spektakel med ministerbyten. Detta skedde — ”däruppe”. Och därnere, i de bredaste folkmassorna sjuder missnöjet, därnere flammar den kamp upp, som inom mycket nära tid kommer att avgöra Tysklands öde. Den proletära revolutionen klappar på Tysklands port, det kan endast en blind undgå att se.

De annalkande tilldragelserna kommer att bli av *världshistorisk* betydelse. Om någon tid kommer envar att vara på det klara med, att höstmånaderna år 1923 betecknar en vändpunkt inte bara i Tysklands historia utan också utöver Tyskland, i hela mänsklighetens historia. Med bävande händer vänder det tyska proletariatet det viktigaste bladet i den proletära världskampens historia. Timman slår. Det börjar ett nytt kapitel i den proletära världsrevolutionens historia.

Vilket socialt innehåll kommer den annalkande tyska revolutionen att ha? Vilka klasser kommer att vara de, som huvudsakligen bär upp den och leder den? Låt oss vid besvarandet av den frågan främst kasta en blick på tyska folkets sociala sammansättning. År 1920 räknade Tyskland sammanlagt 59,4 miljoner invånare. Den vuxna befolkningen av denna totalsumma uppdelar sig på följande sätt:

Lant- och skogshushållning	9,825,000
Industri och gruvdrift	14,570,000
Handel, trafik och värdshusrörelse	5,000,000
Privattjänst	330,000
Allmän tjänst och fria yrken	2,440,000
Utan angivet yrket	1,700,000
Summa	33,865,000*

*) De anförda siffrorna är lånade ur Jahrbuch für Wirtschaft, Politik und Arbeiterbewegung 1922-23 (Verlag der Kommunistischen Internationale, Carl Hoym Nac.hflg. Louis Cahnbley, Hamburg 8, s. 613-614). I samma årsbok finner vi i kamrat Vargas artikel om Klassuppdelning (s. 226) ifråga om Tyskland följande uppgifter:

Härskande klass	4,400,000
Halvproletära element	3,500,000
Arbetare och proletära anställda	26,000,000

Den sista officiella industriräkningen i Tyskland skedde år 1907. Den gav till resultat:

Tyska folkets totalsumma	55,765,460
Härav sysselsatta:	
I produktion och handel	26,176,168
Utan yrke är	3,404,983
Av de i produktionen sysselsatta är:	
Självständiga	5,801,365 7
Arbetare	14,250,982
Arbetsfamiljemedlemmar som också deltar i produktionen	4,287,883
Hempersonal	1,042,129
Hela den proletära befolkningen	19,580,994
Anställda	1,588,168

Eftersom Tysklands befolkning sedan år 1907 stigit med 10 procent och i kapitalets koncentrationsprocess och mellanlagrens proletarisering försiggått i ett mycket raskt tempo, måste årsbokens siffror komma mycket nära sanningen.

Till sist må omnämnas, att i årsbokens siffror också är upptagna de ”familjemedlemmar, som deltar i produktionen”; dessutom rör dessa siffror hela Tyskland, inklusive de f. n. ockuperade områdena.

De s. k. ”självständiga”, d. v. s. en betydande del av egendomsägarna, upptogs, i gruppen ”utan angivet yrke”. Bilden blir ännu klarare, om vi anför de siffror, som ännu utförligare karaktäriserar befolkningens klassuppdelning inom de nämnda grupperna. Följande tabell belyser klart Tysklands sociala skelett:

	Självständiga	Halvproletärer	Anställda	Arbetare
Lantbruk	1,180,750	1,275,500	196,500	7,172,000
Industri	550,000	1,200,000	1,020,000	11,800,000
Handel	500,000	1,000,000	1,000,000	2,500,000
Privat tjänst	—	—	—	330,000
Fria yrken	500,000	—	1,000,000	—
Utan yrke	1,700,000	—	—	—
	4,430,750	3,475,500	13,216,500	22,752,000

Alltså: $4\frac{1}{2}$ millioner ”självständiga” $3\frac{1}{2}$ millioner halvproletärer, $3\frac{1}{4}$ millioner anställda och $22\frac{3}{4}$ millioner arbetare. Arbetarnas antal är, t. o. m. om vi borträknar de anställda och de halvproletära elementen, dubbelt så stort som de övriga grupperna tillsammans. I *industrin*: $\frac{1}{2}$ million ägare, 12 millioner arbetare, över 1 million anställda och $1\frac{1}{4}$ million halvproletärer och halvägare. I *lantbruket*: över 7 millioner arbetare, $1\frac{1}{4}$ million godsägare och storbönder, $1\frac{1}{4}$ million halvproletärer och 200,000 anställda. I *handeln* $\frac{1}{2}$ million ägare, $3\frac{1}{2}$ millioner arbetare och anställda, 1 million halvproletärer. I *de fria yrkena*: $\frac{1}{2}$ million självständiga, 2 millioner arbetare och anställda.

Den sociala grundvalen för den kommande revolutionen kan mycket klart urskiljas. I *städerna* en absolut övervikt för arbetarna. Tysklands arbetarklass på detta sätt räknad har på ena eller andra sättet gått med den kontrarevolutionära tyska socialdemokratin. Så länge denna jätteklass irrade omkring på den ”fredliga” vägen och försökte undvika revolutionen samt säkerställa sig sin brödbit utan medborgarkrig, så länge kunde tyska bourgeoisin vara lugn. Det ”nuvarande ögonblickets” hela väsen består i, att nu har ögonblicket kommit då denna jätteklass har övertygat sig om, att historien inte låter överlista sig, att det inte finns någon annan väg till landets och arbetarklassens räddning än revolutionen. Från det ögonblick, då Tysklands arbetarklass vände socialdemokratin ryggen och vände sig till kommunismen, är Tysklands öde beseglat. Små fördröjningar är möjliga. De ena eller andra varianterna i de kommande tyska händelsernas kalendariska program är likaledes möjliga, dock endast inom helt minimala gränser.

Lantbrukets 7 millioner arbetare kommer också att på den tyska landsbygden påtrycka de annalkande oundkomliga händelsernas gång en outplånlig stämpel. När den proletära revolutionen i Ryssland till följd av motståndet från landsbygdens godsägare- och storbondelager måste föra ett verkligt krig mot dessa lager, blev intet annat övrigt för den ryska revolutionen än att förse stadsproletärerna med vapen och leda dem i väpnad kamp mot storbönderna. I bästa fall kunde de ur städerna kommande väpnade arbetartrupperna stödja sig på ett betydande understöd från de fattiga bönderna, de forna frontsoldaterna o. s. v. I Tyskland kommer saken att gå mycket lättare i detta fall. Man behöver bara skicka ut proletära ledare från staden ut på landsbygden. Det huvudsakliga arbetet i oskadliggörandet (noggrannare sagt: förintandet) av godsägarnas och storböndernas kontrarevolution kommer ute på landsbygden att ombesörjas av lantarbetarna själva, vilka redan i denna dag i stora massor sympatiserar med kommunismen. De tyska storbönderna — egentligen små godsägare — är naturligtvis utmärkt organiserade. De kommer att försöka sätta ett rasande motstånd

emot den proletära regimen. Men den, som tänker över de nyss citerade siffrorna, kan inte tvivla på, vilket parti som kommer att hemföra segern.

Den annalkande tyska revolutionen kommer att bli en *klassiskt proletär* revolution. De 22 millionerna arbetare utgör kärnan av det internationella proletariatet, de representerar den internationella revolutionens grundkapital. Enligt den mest frikostiga beräkning hade Ryssland år 1907 på en totalbefolkning av 160 millioner 8-10 millioner arbetare, Tyskland åter har med en totalbefolkning av 60 millioner över 20 millioner arbetare. Hos oss var arbetarklassen en liten klick, i Tyskland utgör den huvudkärnan, majoriteten av befolkningen. De tyska arbetarna är nästan till sista man elementarbildade. De tyska arbetarna har genomgått en förträfflig organisationsskola. De är bildade. De har till sitt flertal deltagit i armén i det imperialistiska kriget och kommer därför att bli de bästa revolutionära soldater. De har i socialdemokratien genomgått en tung men så mycket mer lärorik skola.

Men huvudsaken är emellertid, att den tyska revolutionen förfogar över en mäktig industriell grundval. Det är sant, att tyska industrin f. n. befinner sig i ett svårt läge. Från Tyskland avskildes Elsass-Lothringen med sina stora naturresurser. Tyskland förlorade en stor del av Ost-Preussen, Ober-Schlesien, det förlorade Memel, Danzig, norra Schleswig, Saar-området och slutligen Ruhr-området. Tyskland är naturligtvis inte i stånd att betala de 132 milliarder guldmark, som ententen på grundval av Versaillesfördraget avfordrar det. Men i grund och botten förfogar den tyska industrin över en jättestor makt. I den meningen får kamrat Lenin rätt i sin förutsägelse, att det i Europa (särskilt i sådana europeiska länder som Tyskland) kommer att bli svårare att börja den proletära revolutionen men att det kommer att bli mycket lättare att fortsätta och slutföra den. Det tyska proletariatet är *numerärt* i övervikt, såväl i städernas industri som också i lantbruket. Tekniken har ingenstans gjort så stora framsteg som i Tyskland. Kärnan av kvalificerade arbetare, som med framgång kan ställa sig i spetsen för den socialistiska hushållningen, är ingenstans så kompakt som i Tyskland.

Det tyska proletariatet kan nu inte längre för tidigt — i ordets historiska mening — gripa makten. Det visste en gång t. o. m. Kautsky, som redan år 1909 i sitt sista revolutionära arbete *Vägen till makten* påpekade detta. De objektiva förutsättningarna för tyska revolutionens seger är redan sedan länge mogna. Och kriget 1914-1918 såväl som alla med kriget och Versailles-freden sammanhängande tilldragelser skapade de övriga förutsättningarna för den proletära revolutionens verkliga seger i Tyskland.

Den tyska revolutionen kommer att bli en klassiskt proletär revolution. Det betyder nu inte, att hela den övriga befolkningen i Tyskland kommer att utgöra "en reaktionär massa". Tvärtom! Det nya, egendomliga kännetecknet på den tyska proletärrevolutionen kommer just att bestå i den säregna roll, som de tyska städernas "småborgerliga massor" — tjänstemän, anställda av lägre och mellanrang, småhandlare o. s. v. — kommer att spela i den. Man kan t. o. m. säga, att samma roll, som de krigströtta bönderna spelade i ryska revolutionen, kommer de genom förstörelserna utmattade, genom kapitalismens utveckling till den ekonomiska avgrundens rand drivna breda lagren av städernas småbourgeoisier att spela i den tyska revolutionen. Dessa lager vacklar naturligtvis mellan proletariatet och bourgeoisien. De kommer kanhända under revolutionens gång att ännu oftare träda på revolutionens motståndares sida. Men de utgör revolutionens huvudkraft. Den huvudsakliga bäraren av den revolutionära idén förblir naturligtvis proletariatet i stad och på land. Likväl representerar stadssmåborgardömet vacklande lager f. n. en betydande faktor i kraftförhållandet. De utgör i viss mån tavlans bakgrund. Det har redan lyckats Tysklands revolutionära proletariat att på relativt kort tid neutralisera vissa lager av småborgardömet och t. o. m. delvis försäkra sig om dess understöd. Redan nu deltar ett antal anställda, lägre tjänstemän o. s. v. i de illegala driftsrådsmöten, som står under ledning av tyska kommunistpartiet.

Vi visste — det lärde oss vår Lenin —, att varje stor revolution i ett nytt land utvecklas på ett för detta egendomligt sätt. Vi visste, att tyska revolutionen inte helt enkelt kan upprepa vad vi har sett i ryska revolutionen, att den obetingat kommer att uppvisa egna karaktärsdrag. F. n. råder redan intet tvivel om, att ett av dessa säregna karaktärsdrag består just i stadssmåbourgeoisins roll i den tyska revolutionen.

Revolutionens klassiskt proletära karaktär och en gynnsam hållning från stadssmåbourgeoisins sida gentemot det revolutionära proletariatet — kan då de två sakerna förenas? Ligger däri inte en inre motsägelse? Visst inte.

Den tyska småbourgeoisins ställningstagande framkallas å ena sidan genom den brutala politiken från ententen, som uppbyddit både möjligt och omöjligt för att förbittra dessa befolkningslager och föra dem till förtvivlan, och å andra sidan genom den ärkeenfaldiga och trånghjärtade klasspolitiken från den tyska storbourgeoisin, som obekymrad om morgondagen har med hela sin politik drivit stadssmåbourgeoisins numerärt starka lager till den ekonomiska avgrundens rand. Som marxister visste vi också förut ur vår teori, att storkapitalet krossar och förintar städernas småbourgeoisin genom att proletarisera en stor del av den. Men särskilt åskådligt visar sig bilden av denna process i en stor stats skala och vi ser det nu i Tyskland första gången i stort omfång.

Småborgardömets utarmning har i Tyskland tilltagit i en oerhörd grad. Och det förmår en del av de småborgerliga intellektuella att understödja arbetarna. Betydande lager av samma stadssmåbourgeoisin, som i Ryssland i kraft av förhållandena en lång tid var vår oförsonligaste motståndare och den ”socialistrevolutionära” kontrarevolutionens tillförlitligaste stöd, är i Tyskland redan så starkt demoraliserade, att de i de annalkande händelserna inte längre kan uppträda som en allvarlig faktor; till en del är stämningen hos denna grupp sådan, att den i det avgörande ögonblicket antingen kommer att förhålla sig neutral eller träda på arbetarnas sida. Tysklands oerhörda finansbankrutt har mycket kännbart drabbat städernas småbourgeoisin. Det faktum, att ägaren av en cigarrettaffär i Berlin stänger sin butik och hänger ut ett meddelande, att hans existens förintats av prisstegringen och markfallet, att han därför slår igen och övergår till kommunistiska partiet, är ingen historia utan en säregen symbol.

Med en riktig politik kan en proletär makt i Tyskland fullkomligt säkerställa tyska revolutionens varaktiga och fullständiga seger, enär understödet från det tyska proletariatet plus en del av städernas småbourgeoisin garanterar den proletära makten understödet från *majoriteten* av landets befolkning. Och det är huvudvillkoret för att man ska kunna hålla makten.

Den annalkande tyska revolutionen kommer, som sagt, att bli en *klassiskt proletär* revolution. Men det utesluter visst inte en vidsynt och efterlåten politik gentemot småborgardömet, utan en dylik är just dess *förutsättning*. Den tyska revolutionen utnyttjar den ryska revolutionens huvudlärdomar, och den kommer likaledes att sträva till att undvika ryska revolutionens misslag. Den tyska proletärrevolutionen kommer att från sitt första steg i det nya statsuppbygget att ha för ögonen den oerhörda vikten i arbetet på att skapa ett tillfredsställande förhållande mellan stad och land å ena sidan och mellan proletariatet och städernas småbourgeoisin å andra sidan. Den tyska proletärrevolutionen kommer knappast att tillgripa en överilad nationalisering av handeln och småindustrin, av de små jordegendomarna o. s. v. Om inte de små och medelstora egendomsägarnas motstånd kommer att tvinga Tysklands proletära regering att i intresse av revolutionens försvar vidta de mest ytterliggående åtgärder, kommer denna regering utan tvivel att föra en riktig, försiktig och synnerligen uppmärksam politik gentemot dessa lager. Den revolutionära makten i Tyskland kommer från sina första steg att tvingas sträva till en sådan politik gentemot småbourgeoisin, de intellektuella, småhantverkarna, de

små och medelstora bönderna, som kommer att varaktigt garantera Tysklands proletära regim sympatierna från småbourgeoisin i stad och på land.

Just *därför* att den proletära revolutionen i Tyskland förfogar över en så fast järnbetonggrund, just *därför* att proletariatet i den tyska revolutionen kommer att ha en så stor övervikt, kommer det att kunna tillåta sig lyxen att undvika allt som kunde stöta bort småbourgeoisin. Just *därför* att de materiella förutsättningarna för genomförandet av en hel rad stora ekonomiska åtgärder av socialistisk karaktär är så mogna i Tyskland just nu, kommer det tyska proletariatet, åtminstone första tiden, inte att brutalt sätta sig över stadsmåbourgeoisins livsintressen.

Vilket underverk av energi det stålsatta, bildade, till organiserbarhet uppfostrade 20 millioner starka tyska proletariatet uppenbarar, då det reser sig till den avgörande kampen för socialismen, därom kan vi för närvarande inte ens göra oss en föreställning.

Den illistiga sagan om kommunisternas förbund med fascisterna.

Den tyska arbetarklassen går fram mot erövringen av makten. Det enda på uppmarsch stadda politiska partiet i Tyskland, som trots alla förföljelser med varje dag blir större och starkare, är *kommunistiska partiet*. Alla andra politiska partier är på nedgående, förlorar i inflytande, dör ut.

En ”ansedd” tysk mensjevik (P. Hertz) skrev nyligen i *Der sozialistische Bote*: ”Enär socialdemokratin t. o. m. tillsammans med kommunisterna bara omfattar en del av arbetarklassen, medan en betydande del av de proletära intellektuella och de egendomslösa medelklass-elementen befinner sig i det borgerliga lägret, så är den socialistiska arbetarrörelsen i Tyskland heller inte rent numerärt i stånd att gripa makten.”

Denna ”djupsinniga” sentens är värdig en mensjevik. Varje mensjevik redan med halv aktning för sig själv har alltid på lager tusen och ett skäl som talar emot en revolution. Man kan presentera för honom 99 % av i soc.-dem. partiet organiserat folk, som kan Erfurt-programmet och Kautskys samlade skrifter utantill, och han kommer i alla fall ytterligare att kräva, att den enda återstående procenten först genom allmän, direkt och hemlig omröstning ska fastställa vad ”revolutionen” egentligen är, om den i föreliggande ögonblick är nödvändig och vad som är att föredra: konstituanten eller proletariatets diktatur?

I själva verket har de 20 millionerna tyska proletärer genomgått en mer än tillräcklig organisationsskola för att kunna genomföra revolutionen. Och *de kommer att genomföra den*. Hela meningen med vad som sker inom arbetarklassen, alltifrån kommunisternas erövring av driftsråden och till valen till metallarbetarkongressen, till augustistrejken i år och till alla övriga invändningar i kampen, består i att Tysklands arbetarklass har överlämnat åt *kommunistpartiet* att politiskt leda rörelsen.

Andra Internationalens riddare av den sorgliga skepnaden sticker fegt huvudet i busken och låtsas inte märka detta grundfaktum, som för den närmaste tiden bestämmer världsrevolutionens hela gång. Vilket emellertid visst inte betyder, att hrr socialdemokrater lägger händerna i knät och fogar sig i sitt öde. Nej! Den internationella mensjevismen ser (eller känner) tyska proletariatets ofrånkomliga seger i den annalkande revolutionsstormen och vidtar sina föranstaltningar. Och den internationella mensjevismen hittar på sagan om det förmenta ”förbundet” mellan den tyska kommunismen och nationalismen, varken mer eller mindre.

Ju häftigare tyska arbetarklassens av tyska kommunistpartiet ledda kamp flammar upp, ju mer det tyska proletariatet närmar sig segern, desto öppnare träder den internationella mensjevismens förrädiska politik i dagen, desto tydligare visar sig Andra Internationalens ledares djävulska plan emot den tyska revolutionen.

Envar vet, att redan sedan några månader rasar en väpnad kamp mellan den tyska kommunismen och fascismen. Det går knappast en dag utan omedelbara väpnade sammanstötningar mellan kommunister och fascister — sammanstötningar som inte bara kostar fascisterna utan också de kommunistiska arbetarna dussintals och hundratals människoliv. Envar vet, att när det tyska kommunistpartiet sommaren 1923 förutseende en allmän kamp mot fascismen ville arrangera en antifascistdag, förbjöds denna demonstration av de till Andra Internationalen hörande tyska socialdemokraterna. Envar vet, att den svarte krigsminister Gessler är socialdemokraten Eberts högra hand, att general Seeckt i själva verket tillhör det koalitionsblock, vari socialdemokratiska partiets ledare sitter (när den svenska upplagan av denna bok utges, har socialdemokratins petats ur riksregeringen men står välvilligt neutral). Envar vet, att den nationalistiska omstörtningen i Bayern i själva verket är resultatet av de socialdemokratiska ledarnas ”verksamhet”. Envar vet, att redan sedan flera år mellan tyska socialdemokratiska partiet och den tyska nationalistiska bourgeoisin försiggår ett direkt samarbete mot den tyska arbetarklassen. Inte desto mindre bölar tyska socialdemokratin på alla gator om kommunisternas påstådda förbund med nationalisterna.

Och varför?

Det bästa svaret härpå är handlingssättet från de tyska socialdemokraternas vänner — de franska socialchauvinisterna.

De franska ”socialisterna”, som tillhör Andra Internationalen, vet mycket väl, liksom också tyska socialdemokratins ledare vet det, att tyska proletariats seger och upprättandet av en proletär, av kommunisterna ledd regering i Tyskland är nära och ofrånkomlig. Dessa herrskap har gjort fullt klart för sig, att den franska bourgeoisin med Poincaré i spetsen kommer att försöka med vapenmakt kväva den tyska proletärrevolutionen. Trots alla ”meningsskiljaktigheter” med Poincaré betraktar såväl de tyska som också de franska socialdemokraterna denne som sin Messias, som den kommande frälsaren av Tyskland och hela Europa från ”den bolsjevistiska diktaturens fasor”. För att ge Poincaré möjlighet att i det avgörande ögonblicket skicka trupper mot den tyska proletärrevolutionen, måste man redan nu ”förbereda marken”, det gäller att skapa den rätta — moraliska — miljön. *Till den ändan alltså är det man hittat på sagan om kommunisternas påstådda förbund med nationalisterna.* De franska och de tyska socialdemokraterna, liksom också ledarna för Andra Internationalen vill dagen efter tyska proletariats seger kunna säga de franska soldaterna: Vad som nu sker i Tyskland är inte någon proletär revolution, det är en nationalistisk rörelse, det är ett slags ohygglig korsning mellan nationalismen och kommunismen, det är förberedelsen till revanschkriget mot Frankrike o. s. v. Samma förrädiska roll, som år 1914 parollen om ”fosterlandsförsvaret” spelade i det imperialistiska kriget, ska nu spelas av sagan om kommunismens påstådda förbund med nationalismen. Man arbetar på att i förväg misskreditera Tysklands stora proletära revolution. Redan nu vanställer man dess mening, smädar den och beljuger den, alldeles som man i flera år har beljugit den ryska revolutionen.

Vad franska ”socialist”-partiet f. n. bedriver är ett regelrätt storstilat bedrägeri. Varje dag firas verkliga orgier inte bara i *Renaudels* organ *Le Populaire* utan också i den skojaren *Frossards* — samme *Frossard* som ännu helt nyligen räknades till kommunisterna men så sålde sig till borgarna (se hans på bourgeoisins bekostnad utgivna tidning *Égalité*). Som chef för arbetet fungerar den gamle räven *Grumbach*, som nu utövar samma verksamhet, som han på bourgeoisins uppdrag utövade år 1914. Citat vanställs, fakta förfalskas, sagor hopkonstrueras.

Man bemödar sig att framställa det tyska proletarietets väldiga rörelse som en grumlig nationalistisk våg. Dag ut och dag in skrivs och talas det om de tyska kommunisternas ”förbund” med de tyska fascisterna. Ur den ”socialistiska” pressens spalter tränger denna giftiga lögn via den stora borgerliga pressens spalter in i bondestugorna, in i kasernerna.

Poincaré kan vara nöjd med sitt folk. Den av Andra Internationalens ledare påhittade sagan är ingenting annat än en förberedelse till den tyska proletärrevolutionens störtande genom den internationella imperialismen, ingenting annat än ett moraliskt rättfärdigande för ett nytt, redan nu förberett imperialistiskt krig mot den tyska revolutionen och dess eventuella bundsförvanter. Detta måste all världens arbetare veta.

Tyskland är ett besegrat land. Ententeimperialismen håller tummen på ögat på Tyskland. Inte bara arbetarklassens 20 millioner utan också den talrika befolkningen i småstäderna och på landsbygden känner dagligen på sin egen kropp trycket av den främmande bourgeoisin. De sista årens händelser har också till botten upprört det småborgerliga Tyskland. Den tyska nationalismens svarta ledare, Poincaré & C:is själsfränder, har länge fiskat i grumligt vatten. Fascisterna tillgodogör sig den upprörda stämningen, oron och förtvivlan inom de borgerliga befolkningslagren, de har försökt och försöker avleda folkets uppmärksamhet från den inre kampens frågor till frågan om den yttre fienden. De hetsar de nationalistiska lidelserna o. s. v. Förhållandena har hittills tillåtit tyska kontrarevolutionen att locka betydande mängder av småfolk i stad och på land i sitt nät. De tyska kommunisterna är inte bara berättigade utan direkt *förpliktade* att rycka alla lager av egendomslösa, som av (berättigat eller oberättigat) hat mot ententens förtryck följt fascisterna, undan de borgerliga nationalisternas inflytande.

Hade då exempelvis Paris-Kommunen inte rätt, då den försökte mobilisera mot preussarna den del av stads- och lantsmåbourgeoisin, vilka av hat mot de utländska förtryckarna och mot den inhemska bourgeoisin, som sålt Frankrike en gros och i minut, följde Kommunen?

Hade inte låt oss säga den proletära revolutionen i Ryssland åren 1917, 1919, 1920 den moraliska rätten att mot den engelska, franska och tyska imperialismen mobilisera alla de befolkningslager, som huvudsakligen av hat mot interventionen var redo att understödja Röda armén?

Har då inte socialisterna i Andra Internationalen själva erkänt, att antisemitismen är ”dumbommarnas socialism” och att det är socialisternas plikt att befria från det nationalistiska vanvettet alla de lager av arbetande, vilka av ena eller andra orsaken råkat under antisemitismens inflytande?!

De tyska kommunisterna fyllde denna uppgift efter bästa förmåga och fyller den lyckligtvis också med bästa framgång. Under Kommunistiska partiets ledning har tyska arbetarklassen redan neutraliserat en del av småbourgeoisin och håller på att vinna den övriga delens sympatier. Däri ligger underpanten på den tyska revolutionens seger.

Och revanschkriget? Ligger däri inte åtminstone ett litet korn av sanning? Förbereder sig inte i själva verket den tyska revolutionen på krig?

Allt kommer att bero av den europeiska imperialistiska bourgeoisins egen hållning. Om Poincaré & C:i för sina trupper emot den tyska proletärrevolutionen, så råder intet tvivel om att de förr eller senare kommer att förorsaka det socialistiska Tysklands frihetskrig mot den borgerliga interventionen. Må hrr Grumbach och Frossard alltså rapportera till sin principal Poincaré, att ju brutalare, ju fräckare den utländska bourgeoisins intervention mot den tyska revolutionen kommer att bli, desto större blir den proteststorm den kommer att frambesvärja, desto fortare kommer alla landets levande krafter att till försvar mot den främmande förtryckaren fylka sig kring arbetarklassen.

På ryska kommunistpartiets' sjunde kongress, som samlades vid tiden för Brestförhandlingarna (i början av 1918) betecknade kamrat Lenin utkastet till Brest-fördraget som ett Tilsit-fördrag och förklarade i namn av alla kommunistiska arbetare i hela Ryssland, att det för proletärrevolutionen bara finnes en räddning undan den utländska bourgeoisins intervention: att hela landet fylkar sig kring arbetarklassen och att i rätta ögonblicket mot de utländska förtryckarna påbörjas ett socialistiskt, *fosterländskt* krig — just ett fosterländskt krig, kamrat Lenin använde ordet med full rätt, ty det socialistiska fosterlandet får vi inte bara försvara utan måste vi försvara ända till sista blodsdroppen.

Revolutionen, det är freden, så talar de tyska kommunisterna. *Tysklands av kommunistpartiet förda arbetarklass vill freden.* När kommunistiska talare på överfyllda arbetarmöten i Tyskland förklarar, att de kommer att rädda Tyskland från kriget, när de tar makten, enär de i yttersta nödfall kunde köpa sig fria från ententen på den exproprierade bourgeoisins bekostnad, så upptas dessa förklaringar med dånande bifall. När kommunistiska talare förklarar, att Tyskland kommer att sluta förbund med Socialistiska Sovjetrepublikernas Federation och att detta förbund kommer att garantera freden i hela Europa, så väcker detta ännu större hänförelse.

Tysklands arbetarklass vill freden. Tyska och franska bourgeoisin vill kriget. Och tyska och franska *socialdemokratin hjälper sin resp. bourgeoisin.* Detta är det nuvarande ögonblickets väsen.

Andra Internationalens partier har för länge sedan råkat in i kontrarevolutionens farvatten. Nu kommer de att fortsätta ännu längre. De förvandlar sig till det aktiva gardet åt den oförsonligaste delen av den imperialistiska bourgeoisin.' De socialdemokratiska ledarna blir öppet arrangörer av pogromer. Den, som betvivlar det, må erinra sig de bulgariska mensjevikernas roll under de senaste händelserna i Bulgarien. T. o. m. den grånade Kautsky skrev nyligen i ett brev till Rysslands judar, att de måste hjälpa till att störta Sovjetregeringen, om de ville undgå pogromer!

När de ryska mensjevikerna hittar på sagan om den förmenta "röda imperialismen" i Kreml, så vill de i själva verket förbereda en ny intervention av utlandsbourgeoisin emot Socialistiska Sovjetrepublikernas Federation. När tyska och franska socialdemokratins ledare hittar på sagan om de tyska kommunisternas påstådda "förbund" med de tyska nationalisterna, så förbereder de på uppdrag av den internationella imperialistiska reaktionen giftgaser till krig mot de tyska arbetarna.

Andra Internationalens ledare har blivit uppenbara gendarmer åt den internationella kontrarevolutionen. T. o. m. mensjevikernas *Der sozialistische Bote* har i dagarna (nr 16) låtit undslippa sig en värdefull bekännelse:

"Resultatet är, att de 'mest intresserade' ländernas partier från representanter för en enhetlig internationell politik av världsproletariatet allt mer och mer förvandlar sig till välvilliga representanter för 'sitt' fosterland, som bara strävar att utarbeta 'möjligast antagliga' kompromisser, betraktade från olika nationella synpunkter. Självklart lägger socialismens diplomater oändligt mycket mer god vilja, uppriktig fredskärlek, humanitet och aktning för motståndaren i sin kompromissarieverksamhet än de härskande klassernas diplomater."

I hrr ryska mensjevikers mun är detta verkligen inte någon särdeles smickrande komplimang till Andra Internationalens ledare. Tydligt börjar t. o. m. stenarna ropa. T. o. m. bland de ryska mensjevikerna ljuder enskilda röster mot Andra Internationalens ledares förräderi, vilket naturligtvis inte hindrar Abramovitsj och Dan att ifråga om de ryska kommunisterna spela samma roll, som i Frankrike spelas av Frossard och Grumbach.

Ett nytt förräderi mot tyska och internationella arbetarklassen förberedes, ett förräderi som kommer att bli ännu ohyggligare än det vi upplevde sommaren 1914. Sagan om "fosterlandsförsvaret" har i det imperialistiska kriget kastat den internationella arbetarklassen många millioner människoliv. De vakna arbetarna i hela världen måste nu i tid vidta sina åtgärder för att hindra Andra Internationalens falskmyntare när de hittar på en ny saga, som hotar bli ödesdiger för den internationella arbetarklassen!

Arbetarklassen, kommunisterna, socialdemokraterna.

Arbetarklassen utgör i Tyskland numerärt den utslagsgivande makten. Tyska proletariatet håller sitt lands öde i sin egen hand. Men varför har makten tills nu förblivit i den tyska bourgeoisins händer?

År 1918-1919 följdes Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg endast av en minoritet av de tyska arbetarna. Å andra sidan följde endast en minoritet av de tyska arbetarna blodhunden Noske. Huvudmassan, det tyska proletariatets kärna, vacklar. Denna kärna — massan av arbetarna överhuvud — sökte fredliga vägar. Denna "mellan"-massa, som till sist bestämde kampens gång, ville på den tiden intet medborgarkrig, den fruktade revolutionen, den räknade med att på laglig väg — genom fackföreningarna, genom allmänna rösträtten, genom socialdemokratiska partiet — långsamt men säkert kunna förbättra sitt läge och garantera sig en bit bröd och arbete.

Den tyska socialdemokratin stödde sig på denna stämning hos genomsnittsarbetarna och lyckades med slughet och list döda den första tyska revolutionen och säkerställa segern åt den tyska bourgeoisin. Vi får inte glömma, att den tyska socialdemokratin år 1919 inkallade arbetar- och soldatrådets rikskongress och att det på denna kongress lyckades den att få antaget ett beslut om upplösning av råden och maktens överlämnande till nationalförsamlingen.

Spartakisterna, arbetarnas avantgarde, var år 1919 numerärt ännu mycket svaga. Åren 1918—1919 åtnjöt spartakisterna stor aktning hos arbetarna. Många genomsnittsarbetare erkände stillatigande den spartakistiska minoritetens mod och stora trohet gentemot arbetarklassens sak, ty denna minoritet tog på sitt bröst emot kontrarevolutionens grymmaste slag och försvarede renhårigt hela arbetarklassens intressen. Men om man också skänkte spartakisterna tillbörlig aktning, så följde man dem trots allt inte. Arbetarklassens kärna betraktade de djärva Spartakus-männen inte utan sympati. Men när det gällde handling, understödde de socialdemokraterna.

Denna stämning hos huvudmassan av den tyska arbetarklassen, som feberaktigt sökte nya utvägar och alldeles särskilt skydde medborgarkriget, förstod socialdemokratin utnyttja och den garanterade den tyska bourgeoisin ett fyra års andrum, från 1919 till 1923.

I mars 1921 kastade sig arbetarklassens spartakistiska avantgarde på nytt i kampen. Det kommunistiska avantgardet försökte medels sig ensamt ersätta arbetarklassens huvudmassa, denna huvudmassa som vid den tiden befann sig under socialdemokratins nästan oinskränkta inflytande och av denna sövdes med kontrarevolutionära, söta och meningslösa vaggsånger och förhoppningar. Och återigen såg betydande lager av tyska arbetare inte utan sympati på de våghalsiga revolutionärerna, som ännu en gång tog emot kontrarevolutionens slag. Men återigen fick dessa tappra slåss utan understöd från arbetarnas huvudmassa. Avantgardet, som hade rest sig för tidigt, blev slaget.

Hela frågan just nu löper ut på, huruvida det åter kommer att lyckas tyska socialdemokratin att om också för kort tid rädda tyska bourgeoisin. Alla skäl talar för, att det nu inte längre kommer att lyckas.

Läran har inte varit förgäves.

Med hjälp av Kommunistiska Internationalens tredje världskongress kunde tyska kommunistpartiet riktigt bedöma missgrepp i det förgångna. Frågan om upproret, om den omedelbara kampen om makten sköts år 1921 åt sidan och med raskt beslut ställde man sig en annan uppgift: *erövringen av arbetarnas flertal*.

I vad mån är den uppgiften nu fylld? Följer arbetarnas flertal nu redan kommunisterna? På vilken sida har huvudkärnan av tyska proletariatet sina sympatier? Vilket inflytande har den kontrarevolutionära socialdemokratin ännu inom tyska arbetarklassen? Av vilket slag måste vårt förhållande nu vara till socialdemokratin i allmänhet och till dess s. k. vänstra flygel i synnerhet?

Det råder intet tvivel om, att enhetsfrontens taktik just i Tyskland haft stor framgång, att tyska kommunistpartiet använt den riktigt, att de tvivel, som fanns och ännu finns hos några ”vänster”-kommunister, var oberättigade. Ty hela enhetsfrontstaktikens väsen består i syftet att *dra in också de mera efterblivna arbetarelementen i kampen, att närma mellanlagren och eftertruppen till förtruppen*. Om man alltså förebrår enhetsfrontstaktiken, att den i mycket orienterar sig just efter dessa arbetarlager, så bevisar man därmed en absolut oförståelse för denna taktiks egentliga väsen.

Tyska kommunistpartiet har löst den uppgift, tredje världskongressen uppställde för det. Eller det är åtminstone f. n. inte långt ifrån lösningen. De tyska kommunisterna har erövat driftrådsrörelsen, vilken som vi längre fram kommer att se i det nuvarande Tyskland i hög grad spelar rollen av våra förrevolutionära arbetarråd (sovjets). På mer än 2,000 platser i Tyskland, i de mest betydande industricentra, står driftsrådsrörelsen uteslutande under Tyska kommunistpartiets inflytande.

I fackföreningarna har Tyska kommunistpartiet att anteckna stora erövringar. Det har ännu inte fått ledningen av den fackliga apparaten i sin hand och det kommer sannolikt heller inte att få den förrän den proletära revolutionen segrat. Uppgiften att frånrycka fackföreningsbyråkraternas ledningen är väl inte mindre svår än den andra uppgiften, att frånrycka bourgeoisin den politiska makten. Men omedelbart efter den proletära omvälvningen kommer man att *nödgas bemäktiga sig* fackföreningarna med samma metoder som man använt för att bemäktiga sig statsinstitutionerna eller företagen och fabriker. I de *understa* lagren av de fackliga organisationerna har de tyska kommunisterna redan tillkämpat sig ett mäktigt inflytande.

Tyska kommunistpartiets medlemsnumerär är i ständigt stigande. Inte bara arbetarklassens avantgarde utan också dess stora massa — den arbetarmassa, som år 1919 hjälpte tyska socialdemokratin till seger — vänder sig nu allt mer och mer till kommunisterna. Arbetarklassen som sådan, d. v. s. inte bara dess organiserade del utan också den mångmillionhövdade massan, är allt mer och mer böjd för att ge Tyska kommunistpartiet den politiska ledningen. Under den stora augustistrejken 1923, som störtade ministären Cuno, befann sig rörelsens politiska ledning redan hos kommunisterna. I den strejkledning, som ledde Berlinarbetarnas rörelse (det strejkade inemot 800,000 arbetare), tillhörde det övervägande flertalet Tyska kommunistpartiet. Ordföranden var kommunist, av 24 medlemmar var 17 kommunister, de övriga vänstersocialdemokrater och ”oavhängiga”, men som också var valda på förslag av kommunisterna och oförbehållsamt gick med oss. I ett annat av Tysklands avgörande centra, i Hamburg, bestod strejkledningen av 5 kommunister, 2 vänstersocialdemokrater och en revolutionär syndikalist. Nästan överallt var styrkeförhållandet likadant. T. o. m. på sådana platser, där den kommunistiska organisationen ända till augustistrejken var numerärt helt svag, påtvingade arbetarmassorna direkt denna lilla kommunistiska organisation augustistrejkens politiska ledning. ”Kommunisterna är det enda parti, som leder rörelsen i

riksskala, *därför* måste de också i vår stad överta ledningen”, förklarade hundratusentals partilösa arbetare.

Men är detta nu en *varaktig* och *säker* majoritet?

Kanske kan man ännu inte påstå det. Men det är intet tvivel om, att så *kommer* att bli fallet och det inom allra närmaste tid. Ännu är stämningen föränderlig och inte stabil. Stämningen hos millioner arbetare är överhuvud taget ingenting en gång för alla givet. En del av arbetarna överlägger ännu; står redan med ena foten i kommunisternas läger men har fortfarande den andra kvar i socialdemokratins. Under en övergångsperiod är detta oundvikligt. Det vore löjligt att vilja som villkor för segern kräva, att alla arbetare till sista man först skulle flera gånger svära det kommunistiska partiet trohet. Under *kampens egen gång* kommer den nu spirande majoriteten att slutgiltigt utbilda sig och fast ställa sig bakom kommunisterna.

Och den tyska socialdemokratin? Den har redan nu som det synes förlorat över hälften av sitt medlemsantal. Enligt vad iakttagare meddelar, hör arbetarna i dess leder huvudsakligen till ”stadgat” folk. De utgör det mindre aktiva elementet, de är människor som till följd av långårig tradition har upprätthållit förbindelsen med socialdemokratin och det faller dem svårt att bryta med den. Blomman av arbetarklassen lämnar den tyska socialdemokratins leder. Bland de 600,000-700,000 partimedlemmar, som socialdemokratin ännu har kvar, kommer en inte ringa del på småbourgeoisin, på medlöparna. Och bland de arbetare, som ännu stannat kvar i den tyska socialdemokratins leder, tillhör ett betydande antal till sitt inre redan kommunisterna. Vi konstaterade det redan för ett halvt år sedan, men nu är det mer än klart. När på illegala driftrådkongressen i Stuttgart, Berlin och på dussintals andra platser hundratusentals arbetare, som formellt ännu tillhör socialdemokratiska partiet, konspirerar tillsammans med kommunisterna mot sina egna socialdemokratiska ledare, så är detta bästa beviset för att dessa arbetare väl av tradition ännu alltjämt kallar sig socialdemokrater, men i själva verket redan är våra kamrater. När många tusende socialdemokratiska arbetare gemensamt med de kommunistiska arbetarna mot sina egna partiledares vilja tillsammans med oss bildar proletära hundramannagrupper — brodden till Röda gardet —, när hundratusende arbetare, som ”räknas” till tyska socialdemokratin, gemensamt med oss under ledning av vårt kommunistiska parti emot socialdemokratiska partiets beslut förklarar politisk strejk, så bevisar det, att tiden inte längre är fjärran, då en betydande del av de socialdemokratiska arbetarna slutgiltigt kommer att bryta med de kontrarevolutionära ledarna och utan förbehåll följa kommunisterna.

Och meningsskiljaktigheterna och den begynnande klyvningen mellan högern och ”vänstern” inom socialdemokratin — hur ska man bedöma den?

Det är möjligt, att ”vänster”-socialdemokraterna en tid framåt i tyska revolutionens historia kommer att spela exempelvis samma roll som hos oss i Ryssland spelades av vänstersocialrevolutionärerna, d. v. s. de kommer att följa revolutionen ett stycke väg för att sedan åter råka in i kontrarevolutionens läger. År 1917-1918 kunde det till en början se ut, som om det mellan höger- och ”vänster”socialistrevolutionärerna förefunnnes en stor politisk åtskillnad. År 1923 ser varje objektiv iakttagare, att ”vänster”- och högersocialistrevolutionärer — åtminstone då det är fråga om ledande lager — *bara var olika lager av samma hållningslösa och kontrarevolutionära småbourgeoisin.*

Hela eller nästan hela ledargruppen inom ”vänster”-socialdemokratin i Tyskland känner vi sedan länge: dessa gamla bekanta har mer än en gång förrått de tyska arbetarna i det avgörande ögonblicket och de kommer ännu många gånger att förråda det tyska proletariatet. Som symptom har naturligtvis uppdykandet av en ”vänster”-strömning i tyska socialdemokratin oerhörd betydelse. Liksom i en vrångspegel visar ”vänster”-socialdemokratin tillväxten av den revolutionära stämningen bland tyska proletariatets bredaste massor. Men det är bara ett symptom. Ville de s. k. ”vänster”-ledarna inom tyska socialdemokratin på allvar spela en

självständig politisk roll, så kunde det skapa oerhörda faror för den tyska revolutionen och bli en direkt olycka för den. Så snart dessa herrar inträder i en revolutionär regering, kommer de säkert att i det avgörande ögonblicket söka förvandla den revolutionära regeringen till en diskussionsklubb. De komme i detta ögonblick, då den järnhårda diktaturen och den stålsatta beslutsamheten är absolut nödvändiga, att som bromsar hänga sig fast vid den revolutionära regeringens ben. Ett alltför stort ”stöd” från ”vänster”-socialdemokraternas sida kunde rentav bli ödesdigert för den proletära revolutionen.

Detta betyder naturligtvis inte, att kommunisterna på det nuvarande utvecklingsstadiet bör avböja all samverkan med vänstersocialdemokratin. En del arbetarlager följer ännu denna. Vänstersocialdemokratin är en av de sista illusionerna hos ett betydande lager av tyska arbetare. En av de viktigaste förutsättningarna för framgången i kommunisternas fortsatta avgörande aktioner består i, att hjälpa dessa lager att befria sig från de illusionerna. Må den tyske arbetaren snart genom ett sista exempel övertyga sig om, att den s. k. vänstersocialdemokratin varken vill eller kommer att leda den avgörande kampen emot bourgeoisin. Ledarna för ”vänster”-socialdemokratin, alla dessa hrr Crispian och Rosenfeld, kommer själva att göra allt för att fortast och grundligast möjligt kompromettera sig i arbetarnas ögon. Och vi kan hjälpa dem med den saken. (Kommunisternas inträde i sachsiska regeringen tillsammans med just ”vänster”-socialdemokraterna har till syfte att erövra en fast utgångspunkt för det tyska proletariatets kamp, men också att ge dessa ”vänster”-socialdemokrater tillfälle att visa sin karaktär. Resultatet — ”vänster”-socialdemokraternas undfallenhet inför rikssocialdemokratiens kontrarevolutionära terror och deras svek — bestyrker ju till fullo Sinovjevs här framställda synpunkter. övers.)*

Summa summarum: Tyska socialdemokratin utgör inte längre det politiska livets axel — tyngdpunkten har förlagts till Tyska kommunistpartiet.

De tyska kommunisterna har redan för sig erövat majoriteten av det många millioner starka tyska proletariatet eller är inte längre långt ifrån denna erövring. Tyska kommunistpartiets huvuduppgift består i att genom sina gärningar bibringa majoriteten av den tyska arbetarklassen övertygelsen, att Tyska kommunistpartiet — till skillnad från åren 1919— 1921 — nu inte bara för med sig avantgardet utan hela arbetarnas miljonmassa. Men framför allt måste arbetarmassorna bibringas den övertygelsen, att f. n. kommunistpartiets ledning av arbetarklassen faktiskt garanterar segern.

Fackföreningarna, driftkommittéerna, arbetarråden.

De tyska fackföreningarnas kontrarevolutionära roll under det imperialistiska kriget är tillräckligt bekant. Det var de, som drev ut millioner tyska arbetare i Wilhelm II:s armé och därvid framställde saken så, som om de tyska arbetarna tjänade socialismens sak, när de försvarade Wilhelm II:s ”fosterland”. Det är väl knappast någon överdrift, om man påstår, att under åren 1914-1919 de tyska fackföreningarna var kontrarevolutionens viktigaste faktor.

De tyska fackföreningarna är också ännu i dag en betydande faktor i kontrarevolutionen, åtminstone i vad det gäller tyska fackföreningsrörelsens apparat och dess ledare. Det är inte ringaste tvivel om, att tyska proletariatet i det avgörande ögonblicket på nytt kommer att få se de tyska fackförenings-”ledarna” på andra sidan barrikaden. Erövringen av den tyska fackföreningsapparaten kommer inte att bli tyska proletariatet lättare än erövringen av statsapparaten. Troligen kommer den förra erövringen att lyckas först efter den senare.

En tid fanns det kommunister, som ville helt bryta med dessa gula fackföreningar. Kommunistiska Internationalen beslöt emellertid att ej göra detta, och den fick utan tvivel rätt.

* Här har ett längre avsnitt om kommunisternas deltagande i sachsiska delstatsregeringen strukits – *Red*

Särskilt de tyska kommunisternas arbete i fackföreningsrörelsen har inte varit förgäves. Utan det arbetet hade det varit omöjligt att vinna det tyska proletariats majoritet för oss. I fackföreningsrörelsens ”undre lager” är marken nu tillräckligt uppluckrad. Det av kommunisterna sedan några år gjorda utsädet kommer snart att spira upp på ett synnerligen vackert sätt. Det var ingen tillfällighet, att de tyska kommunisternas seger vid valen till metallarbetarkongressen var första morgonrodnaden på den himmel, som så länge varit höljd i dystra socialdemokratiska moln.

Utan tvivel kommer i den annalkande tyska proletärrevolutionen driftsråden att spela en avgörande roll. Men om de tyska kommunisterna inte hade arbetat inom fackföreningarna, så hade det väl knappast lyckats dem att erövra driftsråden, ty från början var just driftsråden organ för de tyska fackföreningarna. De skapades av fackföreningarna.

Ledarna för de gula fackföreningarna tänkte sig driftsråden som organ, som inte skulle spela någon större roll. Så som de tyska fackföreningarnas ”ledare” tänkte sig saken, skulle dessa driftsråd vara en sorts bihang, som vid lägligt tillfälle smärtfritt kunde avlägsnas. Under de första ett à två åren av sin tillvaro befann sig driftsråden nästan uteslutande i de fackliga ledarnas händer. På driftsrådets kongresser tillkämpade sig hrr socialdemokrater lekande lätt segern över kommunisterna; på den tiden var driftsråden bara ett bihang till fackföreningarna, bara organ som de gula ledarna betjänade sig av för att genomföra sin förrådiska politik. Först under tredje året av sin tillvaro började driftsråden spela en annan roll. De började så småningom ersätta fackföreningarna i den ekonomiska kampen. samma män som läget tillspetsas, sjunker fackföreningarnas socialdemokratiska ledare allt djupare. Arbetarmassan söker febrilt efter något organ, som är i stånd att leda kampen för arbetarnas existens. De socialdemokratiska ledarna förråder ständigt arbetarna, t. o. m. i de mest elementära ekonomiska strider. I sitt sökande av en massorganisation, som vore om också i ringaste män duglig att leda proletariats ekonomiska kamp, kommer arbetarna plötsligt på den tanken att spela ut driftsråden mot de socialdemokratiska ledarna. Driftsråden börjar spela den ledande rollen i den ekonomiska kampen emot kapitalet, en roll som fackföreningarna avböjt.

I denna tid uppdyker enfaldiga, halvt proudhonistiska försök att förvandla driftsråden till slutna, självständiga ekonomiska organisationer, som skulle stå fjärran från den politiska kampen. Det uppstår en slags begränsad och självtillräcklig ”driftsocialism” — en översättning av vad som i England och på andra håll är känt som ”gillessocialism”.

Men livet går sin egen gång. Så småningom fördriver arbetarmassorna ur driftsråden inte bara socialdemokraternas förrådiska idéer utan också den revolutionära marxismens proudhonistiska förvrängning. Den sanna klasskampens anda börjar tränga in i driftsråden. Driftsråden får en väldig spridning över hela Tyskland. Så småningom övertar de alla funktioner i den ekonomiska kampen, som avböjts av de gula fackföreningarna. Och de övertar inte bara dessa funktioner utan också en hel rad andra funktioner, som är olösbart förbundna med den proletära revolutionen och som ställer de tyska driftsråden i våra dagar på samma plan som arbetarråden under makterövrings epok.

Ännu tillsätter de gula fackliga ledarna ”ordförande” för driftsrådscentralerna. Så sitter på sådan post i Berlin socialdemokraten Emil Barth. Men marken under dem vacklar allt mer. Driftsråden rekryteras ur de ”understa lagren” — ur fabriker, företag, verkstäder, gruvor, järnvägsdepåer, de stora handelsföretagen. De inhöljer f. n. som ett tätt nät hela Tyskland och under sista året har deras anseende vuxit för varje dag. Deras huvudfunktioner består i följande:

1. Driftsråden leder hela eller nästan hela proletariats ekonomiska kamp. Därmed också kampen emot de gula ledarna, som alltjämt söker sabotera kampen.

2. Driftsråden har i hela Tyskland skapat en så egenartad periferisk organisation som kontrollutskotten, d. v. s. kommissioner som försöker hålla tillbaka priserna på de viktigaste livsförnödenheterna, bostadsnöden o. s. v. och kämpa emot den vanvettiga, ständigt stegrade fördyringen och spekulationen. I valen till dessa kontrollutskott deltar inte bara arbetare i vanlig mening, utan så gott som alla arbetande. Den ideella och organisatoriska ledningen av denna säregna och högst intressanta rörelse befinner sig i driftsrådets händer.

3. Driftsråden leder tyska proletariats beväpning. Vad Röda gardet var i ryska revolutionen, det är i den tyska de röda hundramannagrupperna, vilka också rekryteras ur de "understa lagren". Dessa röda hundramannagrupper försvinner för de socialdemokratiska ledarnas blickar i arbetarnas stora millionmassa. Självklart måste den omedelbara ledningen av rustningarna skötas av ett huvudkvarter, en strängt hemlig organisation. Men driftsråden utgör fundamentet, den stora organisatoriska grundvalen.

4. Driftsråden leder i hög grad arbetarnas politiska kamp, även då det gäller stora massor partilösa arbetare. Augustistrejken 1923 sattes i scen av driftsråden, som därmed störtade ministären Cuno. Den omedelbara ledningen låg i händerna på Tysklands kommunistparti, men driftsråden utgjorde rörelsens organisatoriska grundval.

Driftsråden drar över på arbetarnas sida också andra befolkningslager, som åtminstone kan gå ett stycke väg tillsammans med proletariatet. Vi menar det anställda småfolket, en del av de intellektuella, små och medelstora bönder o. s. v. På en hel rad platser i Tyskland har driftsråden förmått att också organisatoriskt vinna för sig representanterna för dessa befolkningslager, som är beredda att gemensamt med arbetarna gå fram emot bourgeoisin.

Allt detta tillsammans gör av Tysklands nuvarande driftsråd något som kommer den revolutionära tidens arbetarråd mycket nära. De tyska driftsrådets organisatoriska schema är följande:

Driftsråd

Arbetarråd

Råd av anställda

Driftsrådet är summan av två delar: arbetarrådet och de anställdas råd. Givetvis befinner sig hegemonien uteslutande i händerna på det första, d. v. s. på proletariatet. Driftsråden organiseras för närvarande såväl i vertikal som i horisontell riktning, d. v. s. såväl efter driftsprincipen som efter territorialprincipen. De tyska arbetarna, som under Tyska kommunistpartiets ledning på 2,000 platser i Tyskland erövat majoriteten i driftsråden, arbetar med förvånansvärd flit och ihärdighet på driftsrådssystemets organisation och fullkomnande. Vi ser redan i hela Tyskland en väl sammansatt organisation av driftsråd inte bara i varje stad utan också i distrikt och på landsbygden. Bourgeoisins och de tyska socialdemokraternas försök att göra driftsråden illegala är för sent ute. Kanske kommer man att lyckas för en tid tvinga driftsrådets översta ledning till illegalt arbete, men aldrig kan det ske med driftsrådsrörelsens själv, ty i varje fabrik och i varje företag, i varje verkstad och hos de "understa lagren" kan driftsråden glädja sig åt arbetarmassornas oinskränkta understöd och utgör därför en källa till outtömlig kraft.

I allmänhet kan man säga, att de funktioner, som av oss i Ryssland utfördes mellan mars och november 1917 av arbetarråd och driftskommittéer, i det nuvarande Tyskland utföres av driftsråden ensamma. I många avseenden är de i grund och botten helt enkelt arbetarråd. Och däri består den tyska driftsrådsrörelsens oerhörda betydelse. Däri består den allmänna, internationella betydelsen av en stor arbetarrörelse i varje land, så snart de revolutionära händelserna mognar.

I Tyskland ser vi en sådan driftsrådsrörelse förefinnas. Den är den viktigaste förutsättningen för den proletära revolutionens framgång. Bara det revolutionära sinnelaget hos arbetarmassorna skulle inte vara nog för framgången — för att den proletära revolutionen ska kunna segra och få fast fot behöver den en *organisatorisk rustning*. Den måste redan före den avgörande resningen åstadkomma det organisatoriska byggnadsskelettet för att kring detta kunna upprätta sovjetmaktens bygge. Proletariatet måste först skapa en ny massorganisation, som tränger in i arbetarmassornas djupaste djup, som redan före proletariatets fullständiga seger i betydande män genomtränger dess levnadssätt. De nuvarande driftsråden i Tyskland utgör en sådan proletär massorganisation. De deltar redan i betydande utsträckning i regleringen av de viktigaste frågorna, livsmedelsfrågan, bränslefrågan, frågorna om arbetarnas löner, arbetarnas beväpning o. s. v. Därför blir de också den viktigaste hävstången för den inför våra ögon mognande omstörtningen. Ur de nuvarande driftsrådens sköte kommer i morgon, efter proletariatets seger, att uppstå å ena sidan arbetarråden som organ för en redan omedelbar arbetarnas regeringsmakt, å andra sidan driftsråden som grundorgan av verkligt livs- och kampdugliga fackföreningar, som kommer att vara sovjetmakten behjälpliga vid övertagandet av produktionen.

Man kan knappast anta, att tyska revolutionen kommer att frambringa en ny form av den proletära diktaturen efter erövringen av makten. Formen kommer väl att bli samma som hos oss: sovjetregeringen. Inga ”råd i företagen”, d. v. s. intet överlämnande av Siemens & Halskes eller Krupps verk åt arbetarna i dessa verk med oinskränkt förfoganderätt, utan all makt åt råden, d. v. s. överlämnandet av hela *produktionen och hela makten i landet i organiserad nationell skala åt arbetarklassen* — så lyder parollen. Inte makten åt driftsråden utan makten åt råden! Sådana är de perspektiv, som öppnar sig för det tyska proletariatet.

De revolutionära driftsråden har i själva verket trängt ut de kontrarevolutionära fackföreningarna från arbetarrörelsens huvudscen. Ur driftsrådets sköte kommer snart att uppstå fast formade och fullkomnade arbetarråd som regeringsorgan. Den annalkande segerrika proletärrevolutionen kommer att anvisa var och en av sina grundorganisationer den dem tillkommande rollen: de revolutionära fackföreningarna, de revolutionära driftsråden och arbetarråden.

Tyska revolutionens inre svårigheter.

Hela det kontrarevolutionära lägret räknar nu på, att de tyska kommunisterna, väl komna till makten, inte ska kunna hålla sig utan bli tvungna att rymma fältet för den fascistiska bourgeoisin.

En tid var också bland de tyska kommunisterna den meningen gängse, att det skulle bli lätt att erövra makten i Tyskland men att huvudsvårigheterna skulle börja först efter erövringen av makten. Att så ej är förhållandet, därom börjar nu de bredaste lager av Tyska kommunistpartiet att övertyga sig. Förvisso kommer svårigheterna efter maktens erövring inte att bli små. Man får inte glömma dem. Men mest måste man nu tänka på själva erövringen av makten. Den är visst inte lätt och kommer inte heller att bli det.

Den fascistiska bourgeoisin äger 600,000 till tänderna beväpnade och till allt beredda män i sitt läger. Det är väl sant, att denna kontrarevolutionens väpnade makt inte har massornas sympatier, den saknar det sociala syret. De av många millioner bestående klasserna kommer att stå på kommunisternas sida och inte på kontrarevolutionens. Men när man rustar sig till den avgörande kampen, får man inte glömma, att framgången i en sådan kamp i det avgörande ögonblicket och på den avgörande platsen bestämmas av den oerhörda övervikten i styrka. Det senaste bulgariska upprorets historia är i detta hänseende utomordentligt lärorik.

Massorna var fullständigt på de upproriskas sida. Icke desto mindre avgjorde den övervikt, Zankov fick genom de ringa men till tänderna väpnade stormtrupperna, upprorets öde.

Trots detta kan det redan nu vara lämpligt att överväga den tyska revolutionens inre och yttre svårigheter efter dess seger. I det inre är huvudsvårigheterna följande:

Förplägnadssvårigheterna. Den bäst organiserade, rika delen av tyska bondeklassen kommer utan tvivel att i förening med godsägarna bereda den tyska sovjetregeringen allvarliga svårigheter. Blockaden av det röda Sachsen är ett prov på vad vi redan dagen efter omvälvningen kommer att få uppleva i stor skala.

Följer så *de ekonomiska svårigheterna*, kolbristen, arbetsnedläggelserna o. s. v.

Vidare *arbetslösheten*.

Så omedelbart den *inre* kontrarevolutionen: fascisterna, Kornilov-männen, Vendée-området (Bayern), de franskvänliga reaktionära separatisterna, kvarlevorna av den kontrarevolutionära socialdemokratin, storbondeelement o. s. v.

Och slutligen *de finansiella svårigheterna*. Rysslands sovjetregering ärvde av tsarismen och koalitionsregeringen en guldfond, som bl. a. innehöll 1,400 millioner guldrubel och dessutom de ännu inte fullkomligt värdelösa tsaristiska pappersrublerna. Sovjetregeringen i Tyskland kommer i detta hänseende att tillträda ett mycket sorgligare arv.

Oaktat allt detta påstår vi med full övertygelse, att tyska proletariatet kommer att *hålla sig vid makten*. Understödet från det tyska proletariatet såväl som från en del av stads- och lantbourgeoisin kommer att säkerställa åt Tysklands proletära *regering understödet av befolkningens flertal*. Och det är huvudvillkoret för behållandet av makten.

Den tyska proletärregeringen kommer att behjätta de huvudsakliga lärdomarna från ryska revolutionen. Den kommer att uppbjuda allt för att upprätthålla tillfredsställande relationer å ena sidan mellan stad och land och å andra sidan mellan proletariatet och städernas småbourgeoisin. Tysklands proletärregering behöver visst inte företa någon absolut nationalisering av handeln, småindustrin, de små jordegendomarna o. s. v. Tvärtom: så länge de små och medelstora ägarnas motstånd inte i självskyddets intresse tvingar Tysklands proletärregering till de mest ytterliggående åtgärder, kommer denna regering att nödgas följa en ytterst försiktig och i högsta grad påpasslig politik i fråga om dessa befolkningslager. Tysklands proletära regering kommer gentemot småbourgeoisin, de intellektuella, hantverkarna, de små och medelstora bönderna o. s. v. att från första ögonblicket av sin verksamhet — med framgång — följa en politik, som kommer att tillräckligt befästa småbourgeoisins i stad och på land sympatier för den tyska sovjetregeringen.

Självklart kommer Tysklands proletärregering att nödgas tillgripa en utpräglad revolutionär nationalisering av den stora och medelstora industrin. Men försåvitt på proletärregeringen beror kommer den att genomföra denna åtgärd endast i den mån det faktiskt föreligger möjlighet att rationellt organisera den stora och medelstora industrin på socialistisk grundval. Tysklands proletära regering kommer inte att glömma, var den starka sidan i den ryska nya ekonomiska politiken ligger.

Livsmedelsfrågan. Den kommer att förorsaka den tyska proletärregeringen betydande svårigheter. Men inte utan anledning har de tyska socialdemokratiska arbetarna redan på alla möten framhållit den omständigheten, att de tyska arbetarna delvis redan äter sovjetryskt bröd. Om en betydande mängd ryskt spannmål redan nu strömmar till det *borgerliga* Tyskland — varför skulle då inte en betydligt större ström gå till det *proletära* Tyskland?

Vad *kolen* angår, så befinner sig Tyskland i det hänseendet redan nu, under Ruhr-ockupationen, i ett ytterst svårt läge. Självklart kan man knappast räkna med ett raskt uppblomstrande av folkhushållningen omedelbart efter omvälvningen. Men under vissa förhållanden kunde Tysklands proletära regering göra ombuden för den franska storindustrin förslaget att själva överta kolanskaffningen på villkor, att också den proletära tyska folkhushållningens intressen garanterades. Under gynnsamma omständigheter är det inte uteslutet, att Sovjet-Tyskland skulle kunna köpa kol i Tjeckoslovakiet och i Polen.

Antalet *arbetslösa* i Tyskland kommer under alla förhållanden att bli stort under den närmaste tiden. Endast en proletär regering kunde ge de arbetslösa effektivt bistånd. Självklart kommer den proletära regeringen att i självskyddets intresse ofördröjligen nödgas bilda en tysk Röd armé trots att svårigheterna för tyska revolutionen från de franska och andra imperialisters sida kommer att växa. Tyska regeringen skulle kunna placera ett betydande antal arbetslösa arbetare i denna armé.

Faran från *den inre kontrarevolutionen och de finansiella svårigheterna* kommer att förorsaka den tyska proletärregeringen icke ringa möda. Men oöverbanneliga svårigheter finns det inte här. I 11-proletära Tyskland kommer att klara dem i allmänhet efter Sovjet-Rysslands mönster, självklart med av förhållandena betingade ändringar.

När Ryssland började novemberrevolutionen, hade det med en befolkning av 160 millioner 7-8 millioner arbetare. Tyskland räknar med en befolkning av 60 millioner 20 millioner arbetare. Den lilla hopen ryska proletärer har utfört verkliga underverk av energi och organisation. I själva verket var just den lilla hopen själen i Sovjet-Rysslands försvar på ett dussin fronter. Det var den som räddade den stora ryska revolutionen. Vilka underverk av energi, det 20 millioner stora tyska proletariatet — det internationella proletariatets kärna — kommer att utföra, det kan man ännu knappast döma om.

Det tyska proletariatet kan genomgående läsa och skriva. Det är mer kultiverat än Rysslands arbetarklass. Det har i tyska socialdemokratin genomgått en svår men på erfarenheter rik skola. Efter alla de socialdemokratiska förräderier, det fått utstå, kan det inte längre så lätt luras. Den tyske genomsnittsarbetaren kommer inte att bli en sämre utan en bättre röd soldat än den ryske arbetaren. Det talar många viktiga skäl för. Under krigsåren 1914—1918 var procentsatsen arbetare i Wilhelm II:s armé betydligt större än i Nikolaus II:s, ty ryska armén var huvudsakligen en bondemassa. De ryska arbetarnas första rödgardistrupper var som militära enheter ytterst svaga. Den ryske genomsnittsarbetaren i Röda gardet förstod sig inte på att sköta ett gevär. Hos den tyske genomsnittsarbetaren, som har tjänat i Wilhelm II:s armé, är något sådant uteslutet.

Ser man tillbaka på den väg, den internationella arbetarklassen tillryggalagt, så får man den övertygelsen, att lönearbetarnas klass, som innehar den understa platsen i den samhälleliga pyramiden och inte förfogar över tillräckligt med politisk erfarenhet och kultur, omöjligt med en gång kan besegra bourgeoisins härskande klass. Tydligt är det oundvikligt, att arbetarklassen, åtminstone i de länder, som i internationell skala sett, först reste sig till kamp mot den borgerliga ordningen, att börja med måste lida några betydande nederlag innan den lär sig att segra. Så var det också med Rysslands arbetarklass. Utan det svåra nederlaget 1905 hade den ryska arbetarklassen svårigen kunnat segra 1917. I varje fall skulle den inte så relativt lätt vunnit sin seger. Redan 1905 lärde sig de ryska arbetarna bilda råd, beväpna sig, organisera kamptrupper, slåss på barrikader, anknyta förbindelser med bönderna, soldaterna, järnvägsmännen o. s. v. Därför kunde man år 1917 i kolossalt vidgad skala använda erfarenheterna från 1905. Och trots det behövdes det ytterligare lärdomarna från julidagarna 1917 för att slutgiltigt stålsätta huvudkärnan av Rysslands arbetarklass.

Man måste medge, att den tyska arbetarklassen i detta hänseende äger tillräcklig övning och har gjort tillräckligt många "tjänsteår". Nederlaget 1918—1919 kunde tjäna den som stor lärdom. Man kan väl nu knappast föreställa sig, att i Tyskland på nytt en sovjetkongress vore tänkbar, som upplöser sig själv och överlämnar makten till en nationalförsamling. Nederlagens och det socialdemokratiska förräderiets kalk är tömd till dräggen.

Men inte heller lärdomen från marsupproret 1921 har varit förgäves. Tysklands proletära avantgarde har i ett drastiskt exempel med egna ögon och till på köpet i den smärtsamma formen av ett svårt nederlag övertygat sig om, att avantgardets hjältemod vinner seger endast då detta avantgarde inte har skyndat för långt i förväg utan har garanterat sig en oavbruten förbindelse med det tunga infanteriet, med proletariatets huvudkärna och t. o. m. med dess eftertrupp. Misstagen från mars 1921 kan likaledes inte mer upprepas.

Den tyska revolutionens inre svårigheter kan omedelbart efter den framgångsrika omstörtningen vara stora men inte oöverbärliga. Det är redan nu ofrånkomligt, att den uppstigande klassen och det parti, som framtiden tillhör, tänker över dem. Men hela det revolutionära proletära Tysklands kollektivförstånd, hela kommunistpartiets politiska erfarenhet, hela den revolutionära viljan, hela den revolutionära hänförelsen, alla det proletära avantgardets organisationsarbeten, alla andliga krafter hos den tyska proletärrevolutionens i förgrunden trädande hjältegeneration — allt, allt, varöver tyska arbetarklassen nu förfogar måste i den nuvarande epoken uppbyggas för en enda sak: de allsidiga åtgärderna för den avgörande kampen. Det gäller att förstå timman! Just nu består den historiska uppgiften i att segra på den avgörande punkten, att koncentrera alla krafter till att träffa tyska bourgeoisin mitt i hjärtat, så att den aldrig mera hämtar sig! Det är uppgiften för alla uppgifter. Det övriga kommer av sig självt.

Tyska revolutionens yttre svårigheter.

Alla ur de inre kraftförhållandena uppstående svårigheterna för den tyska proletärrevolutionen träder tillbaka inför de yttre, utrikespolitiska svårigheter, som omedelbart skulle följa på den proletära maktens seger i Tyskland. Faran för ett omedelbart krig med franska, tjeckiska och polska bourgeoisin, möjligheten av en engelsk blockad — det är tyska revolutionens viktigaste internationella politiska svårigheter.

Den proletära revolutionen i Tyskland vinner från sina allra första steg en ännu större internationell betydelse än t. o. m. ryska revolutionen. Tyskland är ett mer utvecklat industriland än Ryssland. Tyskland befinner sig mitt i centrum av Europa. Tyskland är så att säga Europas centralnerv. Det nuvarande Tysklands öde är intimt förbundet med Frankrikes öde. Den proletära omvälvningen i Berlin framkallar nästan mekaniskt den ena eller andra inblandningen från Paris, detta den nuvarande internationella reaktionens huvudcentrum. Tyskland har ett väldigt proletariat, som, om det sträcker på sig, stör jämvikten i varje land, som skulle besluta sig för att slå löst mot det revolutionära Tyskland. Det tyska proletariatets väldiga kraft kan bidra till säkerställandet av freden i hela Europa. De tyska generalerna vill ett revanschkrig, de tyska arbetarna vill freden. *De utrikespolitiska svårigheterna — där är tyska revolutionens Akilleshäla.*

De fördelar, Sovjet-Ryssland hade i detta hänseende, när det 1917 steg fram på världsarenan, bestod i följande: Framför allt fortsatte "de där andra" alltjämt med sitt krig. Den internationella imperialismen var splittrad i två läger, som förde en kamp på liv och död. Det föll den internationella imperialismen svårt att genast förena sig emot Sovjet-Ryssland. Kampen mellan de imperialistiska rövarna i de bägge lägren gav den nyuppståndna sovjetrepubliken möjligheten att andas lättare. För det andra räddades Sovjet-Ryssland genom sitt områdes oerhörda storlek. Vi kunde för att vinna tid ge ifrån oss stora områden. Sovjet-Ryssland

klagade över borgerlig ”inringning” och faktiskt har denna inringning tillfogat den proletära staten ganska stor skada: intervention, blockad o. s. v. Men i alla fall var denna inringning inte på långa vägar så omedelbar och följaktligen inte heller så farlig som den kan bli för den tyska revolutionen.

Å andra sidan förfogade ryska revolutionen inte över vad tyska revolutionen kommer att förfoga över. Framför allt var den ryska revolutionen den första revolutionen, medan den tyska proletärrevolutionen redan kan tillgodogöra sig erfarenheterna — och inte bara erfarenheterna — från Socialistiska Sovjetrepublikanernas Federation (Sovjet-Ryssland), som redan sedan sex år finns till i egenskap av arbetarstat: proletärrevolutionen i Ryssland återigen började 1917, då det i andra länder överhuvud inte fanns kommunistiska partier eller de ännu bara utgjorde små svaga grupper. Den tyska revolutionen börjar i ett ögonblick, då Kommunistiska Internationalen utvecklats i hela världen och kommunisterna blivit en makt i Europas avgörande länder. I ”organisatorisk erfarenhet” har bägge parterna — såväl den internationella bourgeoisin som det internationella proletariatet — vunnit. Kampen kommer därför att bli så mycket mer förbittrad.

Åren 1923-1924 finns det på världsarenan inte två skarpt avgränsade, mot varandra kämpande imperialistiska grupper: ententen och dess motståndare, så som fallet var 1914-1917. I stället intar emellertid inbördeskampen inom ententen en allt långvarigare och mer permanent karaktär. Väl förekommer det intet öppet krig mellan imperialisterna inbördes, men den djupgående fiendskapen växer för varje månad. Det är tillräckligt att peka på kapprustandet mellan det imperialistiska England och det imperialistiska Frankrike. Den internationella bourgeoisin är sönderfränt av motsättningar och ständig konkurrens.

Försök av den internationella imperialismen att skapa en enhetsfront emot den tyska proletärrevolutionen kommer utan tvivel att göras. Graden av de försökens framgång kan emellertid sättas ifråga. Den internationella bourgeoisins kamp mot den ryska revolutionen under sex år har visat, att skapandet av en sådan enhetsfront inte är så lätt sak för bourgeoisin. I den imperialistiska bourgeoisins läger kommer utan tvivel två politiska system att stå mot varann ifråga om den tyska revolutionen. Den ena kan betecknas som annekcionista och imperialistisk, den andra som social och klassenlig i ordets vidaste mening.

De begränsade imperialistiska intressena hos enskilda klickar inom den internationella bourgeoisin kommer att sporra inflytelserika kretsar av denna bourgeoisin att helt enkelt förrika sig på tyska revolutionen, annektera det ena eller andra området (Ruhr, Ostpreussen o. s. v.). Enskilda inflytelserika klickar inom den internationella bourgeoisin kommer att bygga sina planer därpå, att en kommunistisk regering allra bäst kommer att radera Tyskland och på så vis försvaga konkurrenten och möjliggöra annektionen av en bestämd del tyskt område o. s. v. En uppfattning som denna kan hindra dem att skapa en kompakt, fullt enhetlig front av den internationella bourgeoisin mot den tyska revolutionen — en sådan som perioden 1917-1923 upprepade gånger fanns gentemot den ryska revolutionen. Wilhelm II bedrev ju dock, när hans trupper stod i Pskov, på alldeles samma sätt annekcionista-imperialistisk politik och sköt de sociala och klassenliga kriterierna i bakgrunden. Emellertid befann sig Wilhelm II den gången i en kamp på liv och död med ententeimperialismen, det får inte glömmas.

Självklart måste det tyska revolutionära proletariatet under alla omständigheter inrikta sin taktik på alla eventualiteter, d. v. s. det måste vara förberett på att den internationella imperialismen kommer att uppfatta den tyska revolutionen inte som en episod för sig utan som den för hela det borgerliga Europas öde avgörande händelsen. Ur en sådan uppfattning kan den internationella imperialismen genast dra de praktiska konsekvenserna.

England, Frankrike, Polen, Tjeckoslovakiet — de är de viktigaste länder, som ofördröjligen kommer att kunna ingripa i den tyska revolutionens gång. I den meningen avgöres den tyska

proletärrevolutionens öde inte bara i Tyskland utan också i England, Frankrike, Polen och Tjeckoslovakiet.

England. I den engelska imperialistpressen har redan dykt upp förslag att besätta östersjöhamnarna med engelska flottan för att i fall av en tysk revolution säkerställa ”de engelska intressena”. Den flygel av engelska bourgeoisin, som kommer att föreslå en mer eller mindre neutral ställning ifråga om den tyska revolutionen, kommer förmodligen att vara tämligen inflytelserik. Men t. o. m. om England skulle besluta sig för att ta i bruk blockaden gentemot det proletära Tyskland, så skulle denna blockad inte vara av någon avgörande betydelse. Att skicka i fält en stor kontinentalarmé emot tyska revolutionen är England för närvarande inte i stånd till.

Frankrike. I militärt hänseende representerar det imperialistiska Frankrike utan tvivel en mycket stor makt. Frankrike äger en jätteövervikt ifråga om luftflotta, teknik och beväpning i allmänhet. Men om det skulle falla Frankrike in att genomföra en ockupation i stor skala av det revolutionära Tyskland, så skulle det därtill behöva hundratusentals soldater — sannolikt inte under en million. Den armén skulle till sist få samma öde som Wilhelm II:s arme fick vid ockupationen av det revolutionära Ukraina. Truppernas stämning skulle i ett sådant krig utan tvivel vara den avgörande faktorn. Den moraliska övervikten skulle där utan tvivel helt vara på det proletära Tysklands och dess bundsförvanters sida. Att besegra den tyska revolutionen uteslutande med hjälp av svarta trupper, som några av franska bourgeoisins ledare skulle önska, är ett fullständigt utsiktslöst företag. Svarta arbetare, av vilka några tusen sysselsätts vid de tyngsta kommunala arbetena i Paris, deltar redan i de ekonomiska strejkerna, sida vid sida med de kommunistiska arbetarna.

Man kan lugnt påstå, att om det imperialistiska Frankrike ofördröjligen förklarar det revolutionära Tyskland öppet krig, så kommer den tyska proletärrevolutionen att vara i stånd att utveckla ett ytterst starkt motstånd gentemot det imperialistiska Frankrike. Det revolutionerande inflytandet av de tyska tilldragelserna kommer i detta fall att bli starkt särskilt i Frankrike.

Polen. Vissa lager av den polska bourgeoisin kan, komma att visa sig som den tyska revolutionens farligaste och mest hatfulla fiender. Även om de franska imperialisterna inte skulle ta risken att skicka sina egna trupper emot den tyska revolutionen, kommer de inte att genera sig för att skicka det borgerliga Polen i striden. Det är lättare att sätta en vasalls öde på spel än sitt eget. Skulle den del av polska bourgeoisin, som mest är böjd för äventyrligheter, besluta sig för att överta rollen som den tyska revolutionens bödel, så komme den därigenom att underteckna sin egen dödsdom. Det tunga arvet av den nationalistiska stämningen, som ännu tynger betydande lager av det polska proletariatet, kommer snabbast att bli övervunnet just genom den proletära revolutionen i Tyskland. Ju tvetydigare de polska socialdemokratiska ledarnas hållning till tyska revolutionen blir, ju mer benägna dessa ledare kommer att bli att understödja polska bourgeoisins av franska militarismen dikterade äventyr, desto snabbare kommer polska proletariatet att befria sig från polska socialdemokratins nationalism. Polska bourgeoisins härskande lager undertrycker ukrainare, litauer, tyskar och judar. Så snart den polska bourgeoisin rör ett enda finger till anfallskrig mot den tyska revolutionen (liksom mot Sovjet-Ryssland), kommer den att mycket hastigt övertyga sig om, att den satt på en vulkan och de nationella frågorna inom Polen kommer att ge den betydliga svårigheter.

Tjeckoslovakiet. Tjeckoslovakiet kunde med sitt geografiska läge spela en stor roll vid undertryckandet av den proletära revolutionen i Tyskland. Tjeckoslovakiska bourgeoisins gränstrupper kan på några timmar vara i Dresden. Men även i Tjeckoslovakiet försvårar nationalitetsförhållandena en enhetlig aktion för bourgeoisins kontrarevolutionära kamp. Det är heller inte uteslutet, att t. o. m. inom bourgeoisin kan finnas folk som förstår, att ett vitt

Tyskland betyder en allvarlig fara för den tjeckoslovakiska staten och att Sovjet-Tyskland i varje fall inte kommer att hota Tjeckoslovakiets statliga existens.

Det starka tjeckoslovakiska proletariatet, i vars ledning kommunistpartiet står, kommer att förstå att fylla sin historiska mission.

En segerrik proletär revolution i Tyskland kommer sannolikt att i Österrike framkalla en stor rörelse för anslutningen till Tyskland. De österrikiska arbetarna kunde spela en icke obetydlig roll i kampen mot de bayerska fascisterna, vilka — det är nu fullkomligt klart — kommer att bilda det tyska Vendée. Det reaktionära Ungern har redan råkat i ett sådant stadium av inre kris, att det inte kommer ifråga som aktiv kraft vid undertryckandet av tyska revolutionen eller till krig mot Sovjet-Tysklands bundsförvanter. Den segerrika tyska revolutionen kommer att väcka till liv en exempellös hänförelse och jättelika krafter inom franska, polska och tjeckiska proletariatet.

De kommunistiska partierna i Frankrike, Tjeckoslovakiet och Polen kommer att stå inför jätteuppgifter. De kommer att nödgas göra det mesta möjliga för att genom sina länders proletariat organisera ett omedelbart och öppet revolutionärt stöd åt Tysklands proletära regering. Den tyska proletärregeringen kommer efter omvälvningen inte att avvisa att under vissa betingelser köpa sig fri från ententeimperialismen. Den kommer måhända att lämna franska regeringen betalningar i Versailles-fördragets anda, om det till det priset blir möjligt att köpa uppskov med kriget, truppersnas bortdragande från Ruhr-området o. s. v.

Kanske kommer också tyska revolutionen att nödgas genomgå sitt Brest-Litovsk. Ett Brestperspektiv är inte uteslutet. Åtminstone avvisar Tyska kommunistpartiet — den annalkande tyska revolutionens ledande kraft — icke utan vidare ett sådant perspektiv. Ett Brestperspektiv betyder inte, att modet behöver sjunka, att vingarna beskäres den tyska revolutionen. Vi träder inte in i tyska revolutionen så oerfarna som i den ryska proletärrevolutionen. Vi känner bara alltför väl den internationella bourgeoisins kraft. Vi glömmar inte ett ögonblick, att den kraften är ännu farligare och mera hotande för den tyska revolutionen än för den ryska. Vi glömmar inte, att folkets i revolutionen inträdande millionmassor *vill inte krig men fred*, även om den ska köpas för högt pris.

Skulle emellertid den internationella bourgeoisin trots allt försöka sig på ett omedelbart öppet krig mot den tyska proletärrevolutionen, så kan den utländska imperialismen i början komma att få framgångar, men dess slutgiltiga och snara nederlag är oundvikligt. Det 60 millioner starka tyska folket kommer under ledning av en proletär regering att vara i stånd att slå tillbaka de främmande erövrarna och den tyska proletärrevolutionen kommer trots alla hinder att segra.

Revolutionens annalkande och enhetsfronttaktiken.

Förut har påpekats, att de tyska kommunisterna med stor framgång använt enhetsfrontens taktik.

Åren 1918-1919, när världsrevolutionen föreföll mycket nära, sökte vi ett närmande till arbetarmassorna över de socialdemokratiska ledarnas huvuden. Åren 1920-1921 övertygade oss om, att vi icke kan få grepp på de breda arbetarmassorna med förbigående av de socialdemokratiska organisationerna och de socialdemokratiska ledarna. Därför gick vi över till enhetsfrontens taktik. Ju mer Tyska kommunistpartiet under andra hälften av 1921, under 1922 och 1923 inriktade sig på genomsnittsarbetaren, ju mer det tog hänsyn till stämningen inom tyska proletariatets eftertrupper, desto *riktigare förverkligade* partiet enhetsfrontens taktik, desto framgångsrikare förberedde det erövringen av dessa avgörande proletära lager för kommunismen.

I den nuvarande situationen i Tyskland inträder dock utan tvivel bruket av enhetsfrontens taktik i en ny fas.

Taktiken förblir riktig för hela Tyskland i den meningen, att vi också nu måste använda ett helt system av kompletteringsåtgärder för att för oss vinna de ännu efterblivna lager av proletarietet, vilka nu som förut följer socialdemokratins eller förblir partilösa. Men vi är inga doktrinärer utan dialektiker. Har omständigheterna förändrat sig, så måste vi också förstå att ändra bruket av enhetsfrontstaktiken. Uppgiften att dra proletarietets mellan- och eftertrupper fram till förtruppen har i det stora hela framgångsrikt utförts. I det nuvarande stadiet av tilldragelserna i Tyskland står en annan uppgift i förgrunden. Vi måste på det uppmärksammaste se upp så att inte nu ett oriktigt bruk av enhetsfrontstaktiken hindrar revolutionen och förlamar *förtruppens* beslutsamhet, förtruppen som måste förstå att i det nödiga ögonblicket sätta allt på ett kort.

En gammal partikamrat skrev från Hamburg efter den stora strejken i augusti 1923:

”... denna vecka har visat oss, att vi trots alla framgångar och misslyckanden i enhetsfrontstaktiken har kommit fram till massorna mot socialdemokratins vilja och icke i enhetsfront med dem. Hela det tyska offentliga livets gång, hela den tyska socialdemokratins och de tyska fackföreningarnas taktik förut och särskilt under den gångna veckan ger ingen som helst grundval för antagandet, att våra motståndares (socialdemokratins) taktik ifråga om enhetsfronten kommer att ändra sig. Den kan ändra sig först när denna taktik kommer att kunna tjäna som broms och när de ,bankrutta socialdemokraterna kommer att försöka skapa enhetsfronten på sitt eget sätt för att hindra rörelsen eller riva oss med sig i avgrunden.”

Denna slutsats av den gamle partikamraten förefaller oss fullständigt riktig och synnerligen träffande. Han har också alldeles rätt, när han fortsätter:

”Tilldragelserna bevisar, att vi med all vår avböjande hållning gentemot socialdemokratins har överskattat dess förhållande till arbetarna och dess förmåga att försvara arbetarnas intressen. Däri består just vårt fel. Socialdemokratins har sjunkit djupt i det småborgerliga träsket. Den kommer hellre att gå under i detta än göra minsta försök att ta sig upp ur det. Man måste se, med vilket hat den uppträder emot varje försök av arbetarklassen att försvara sina elementära dagsbehov, för att övertyga sig om att socialdemokraterna och deras vänner från fackföreningarna är för alltid förlorade för arbetarklassen och att arbetarklassen inte har ringaste hjälp att vänta av dem. Tvärtom måste man av dem vänta allt ont som av våra mest förbittrade fiender. Man måste vara blind för att inte se det.”

Den sista slutsatsen måste särskilt våra kamrater i Tyska kommunistpartiet ge akt på. Det fel, en rad ryska bolsjevikerna (bland dem också författaren till denna skrift) begick omedelbart före novemberomvälvningen 1917, bestod just i, att vi på grund av vanans makt överskattade ”arbetarsubstansen” hos de ryska mensjevikerna och socialistrevolutionärerna och att vi alltjämt hoppades, att dessa partier i sista ögonblicket hellre skulle försöka ta sig upp ur det småborgerliga träsket än gå under där. Detta oerhört farliga fel får våra kamrater i Tyska kommunistpartiet absolut inte upprepa. De måste naturligtvis göra allt för att för sig vinna de lager av socialdemokratiska arbetare, som ännu vacklar mellan socialdemokraterna och kommunisterna. I den meningen är förhandlingar i stil med de nyligen i Hamburg och Berlin hållna sannolikt nödvändiga. Men de får inte dra ut på tiden i sitt arbete på detaljer i överenskommelserna. De tyska fascisterna kan inte bättre önska sig än att man i en tid, då varje minut är dyrbar och den tyska kontrarevolutionen arbetar febrilt, håller på hela dagar att fila på ett komma i en överenskommelse. Om våra kamrater med sådana förhandlingar och förhoppningar på förbund med socialdemokraterna skulle bara en hårsman försvaga de nödvändiga åtgärderna, så beginge de därigenom en förbrytelse. Vi är fast övertygade, att Tyska kommunistpartiet icke kommer att begå ett sådant fel. Förhandlingar är förhandlingar och arbete är arbete.

Vår kamrat i Hamburg har rätt: Det råder inte ringaste tvivel om, att det kommer ett ögonblick och att detta inte är långt avlägset, då tyska socialdemokratins och fackföreningarnas kontrarevolutionära ledare formellt kommer att ansluta sig till enhetsfronten — i det ögonblick då bourgeoisins räddning blir omöjlig med vad medel det vara må. Kommunisterna måste klart ställa upp för sig frågan: *enhetsfront — i vad syfte?* I vad syfte ansluter sig den kontrarevolutionära socialdemokratins ledare, som tusen gånger förrått proletariatet, nu i tolfte timman till enhetsfronten? Svaret blir klart: De gör det för att *inifrån* förlama de proletära massornas revolutionära vilja och försöka förvandla den revolutionära staten och kanske även den proletära regeringen själv till en diskussionsklubb, ett kafferep. Ett sådant ”understöd” från hrr socialdemokraters sida kan för den proletära revolutionen bli farligare än ett öppet motstånd. En sådan ”hjälp” kan bli direkt ödesdiger för revolutionen.

Man måste göra allt vad göras kan för att genom ett riktigt bruk av enhetsfrontens taktik för oss vinna största möjliga del av socialdemokratien och de partilösa arbetarna. Vi måste nu som förut arbeta på denna uppgifts förverkligande. Men samtidigt har en annan, ännu viktigare uppgift uppstått: att alltjämt tänka på, att den proletära förtruppens avgörande handlingar alldeles bestämt måste ske trots de socialdemokratiska ledarna och emot dem. Endast i belysning av denna andra uppgift kan den första riktigt lösas.

Det var en tid, då vi vid förverkligandet av enhetsfronten i Tyskland kunde säga den socialdemokratiska genomsnittsarbetaren: Allt beror på ditt parti; om ditt socialdemokratiska parti beslöte sig för att ärligt fylla sin plikt gentemot arbetarklassen och ginge samman med oss kommunister mot bourgeoisin, så kunde vi på fredlig väg, kanske t. o. m. utan inbördeskrig skapa en arbetarregering.

Tyska socialdemokratien höll den tiden Tysklands öde i sina händer. F. n. vore ett sådant påstående uppställt av oss en historisk osanning och skulle bara sprida demokratiska illusioner. Tyska socialdemokratien har *redan* inte längre Tysklands öde i sina händer. Den fredliga utgången beror inte mer av den. Endast den proletära revolutionen kan nu hugga av den tyska knuten. De tyska kommunisterna måste naturligtvis genom de lager av socialdemokratiska arbetare, som är tillgängliga för vårt inflytande, utöva ett tryck på tyska socialdemokratiska partiet för att tvinga det — såvitt det överhuvud är möjligt — att icke hjälpa kontrarevolutionen. Men de tyska kommunisterna måste framför allt övertyga de vanliga socialdemokratiska arbetarna om, att det i detta nu, även om det skulle lyckas få ”vänster”-socialistiska ledare i spetsen för hela socialdemokratien, inte finns någon fredlig utväg och att endast en svår kamp kan rädda Tyskland ur kontrarevolutionens klor.

Kort sagt: Enhetsfrontens taktik, som var och förblir riktig i internationell skala, är i det väsentliga genomförd i Tyskland'. Arbetarklassens huvudkärna har rest sig eller står i begrepp att resa sig. Eftertruppslagren i proletariatet närmar sig förtruppen. Förtruppens uppgift består redan nu i att leda de massor, den dragit till sig, ut i kampen.

Enhetsfrontens taktik var och förblir en brett anlagd strategisk manöver av arbetarklassens avantgarde. Endast arbetarklassens öppna fiender, som hrr socialdemokrater eller gamla gummor som många ”oavhängiga” ledare kunde i en sådan strategisk manöver se något ont. Arbetarklassen är icke homogen. Dess kulturnivå, dess politiska skolning är inte genomgående lika. Det är den stora olyckan för den undertryckta klassen. Klassens förtrupp har höjt sig på en hög nivå genom att medvetet organisera sig som ett kommunistiskt parti. Den har därför inte bara rätt utan också plikt att göra allt vad göras kan för att dra till sig de efterblivna, och måste den emellanåt för att underlätta detta mål tala på dessa efterblivnas språk, så är det bara av pedagogiska skäl. När man vill lära en analfabet läsa, måste man hålla på och stava med honom. Men när han har lärt sig läsa, så försöker vi slå i honom Kommunistiska manifestet och inte Scheidemanns och Vanderveldes verk.

Enhetsfrontens taktik är riktig. Det är bara nödvändigt, att i dessa dagars kokande och jäsande Tyskland, där förtruppen i dag eller i morgon kommer att störta sig i den avgörande kampen och dra det tunga proletära infanteriet efter sig, att i detta Tyskland enhetsfrontens taktik inte slår om i sin raka motsats.

Arbeter- och bonderegering — proletär diktatur.

Ingen enhetsfronttaktik kan nu befria de tyska arbetarna från tvånget att beträda medborgarkrigets stig, om så också hela tyska socialdemokratien som en man uppriktigt i sista ögonblicket skulle förklara sig för enhetsfronten. Detsamma gäller också om parollen ”arbetarregering” eller ”arbetar- och bonderegering”. Ingen taktisk formel, hur ”antaglig” den än må klinga i örat på de bredaste massorna av arbetande i Tyskland, kan i detta nu förhindra medborgarkriget och ingen sådan formel kan träda i stället för medborgarkriget.

Formeln ”arbetarregering” var ett led i enhetsfrontens taktik. Denna formels uppgift bestod i att uttrycka parollen ”proletariatets diktatur” i en form som i så hög grad som möjligt motsvarade stämningarna och förståelsen inte bara hos avantgardet utan också hos proletariatets mellanlager och de lager, som utgjorde dess eftertrupp. Den som gav formeln ”arbetarregering” en annan betydelse, den som inbillade sig att det var fråga om en hel, nödvändig etapp i den historiska utvecklingen, principiellt skild från proletariatets diktatur, den som trodde att en arbetarregering kunde skapas med tillhjälp av parlamentariska kombinationer, den har framställt Kommunistiska Internationalens tanke fördärvad och förvänd.

”Du arbetare”, sade Kommunistiska Internationalen, då den vände sig till de många millionerna genomsnittsarbetare, ”du ser jämt och ständigt, att bourgeoisin tar ifrån dig ditt sista bröststycke. Du ser, att lönefrågorna, frågorna om ditt allra vardagligaste vardagsliv i betydande grad beror av vilken regering som sitter vid makten. Arbetare finns det millioner och dussintals millioner. Arbetarna är befolkningens flertal. Kommer du verkligen att vara emot, att en arbetarregering är vid makten, en regering, som kommer att sörja för dina intressen ...?”

En sådan agitationston motsvarade tillfullo tidsandan också i Tyskland låt oss säga åren 1921 och 1922. Men också den gången måste de avancerade arbetarna, de kommunistiska arbetarna, i sin *propaganda* utveckla hela meningen av detta ord ända till slutet:

”Du är för arbetarregeringen? Utmärkt. Men tills vidare sitter i denna den bästa av världar överallt borgerliga regeringar vid makten. Tror du verkligen, käre vän, att en borgerlig regering frivilligt rymmer fältet för dig och ger dig möjligheten att upprätta en arbetarregering när vi med röstövertikt har antagit en resolution om det? Naturligtvis inte. För att få till stånd en arbetarregering, måste man att börja med avskaffa bourgeoisins regering. Men bourgeoisin är beväpnad till tänderna. På vår bekostnad, med vår svett och blod, med arbetarnas svett och blod har den skapat en talrik armé, skapar den nu fascistiska band, utnyttjar den nu hela statsapparaten till att försvara sina privilegier. Den kommer att kämpa till sista blodsdroppen för sin regering. Alltså måste man, om man vill skapa en arbetarregering, *att börja med besegra bourgeoisin*, slå sönder dess väpnade krafter, förstöra dess statsapparat, demoralisera dess statsinstitutioner. Och för att göra det måste arbetarna obetingat beväpna sig själva, måste de i det avgörande ögonblicket alla som en man stå upp och på avgörande plats ge den härskande klassen det avgörande slaget, måste arbetarna gripa makten, undertrycka utsugarnas motstånd o. s. v. Först då kan en fast, varaktig arbetarregering skapas.”

”Men det blir ju proletariatets diktatur?”

”Naturligtvis. Och proletariatets diktatur kommer du inte förbi, om du också aldrig så finurligt söker slingra dig fram. Vill du ha arbetarklassens befrielse, rusta dig då också till kamp för proletariatets diktatur. Endast undantagsvis, endast vid särskilt lyckligt sammanträffande av en hel

rad omständigheter kommer på den eller den platsen för en kort tid tillvaron av en mellanlösning att vara möjlig, en 'arbetarregering' som själv visserligen ännu inte är proletariats diktatur men ett första steg till diktaturen, en väg till diktaturen. En annan form för arbetarklassens befrielse än genom proletariats diktatur har hittills ännu inte blivit uttänkt av någon. Den, som avvisar proletariats diktatur, han avvisar också arbetarklassens befrielse."

I den andan sade denna skrifts författare redan i början av 1922, att arbetarregeringen inte är något annat än en "pseudonym" för den proletära diktaturen. Men, invänder kanske somliga kamrater, varför ska vi i agitationen använda en pseudonym? Ligger inte däri något moraliskt nästan otillåtligt för kommunister?

"Vi gjorde det", svarar vi en kamrat som gör den invändningen, "i samma syfte, vari vi överhuvud använder enhetsfrontens taktik. Vi var från början fullkomligt på det klara med, att en verklig enhetsfront med socialdemokratins och de socialdemokratiska fackföreningarnas ledare är omöjlig, att en sådan front kunde köpas endast för priset av vårt prisgivande av det internationella proletariats mest grundläggande intressen. Men socialdemokratins var ännu stark, bakom den stod ännu arbetarnas flertal. Situationens nyckel bestod i, att man fann ett gemensamt språk till de arbetare, som ännu stod bakom socialdemokratins, och att man av levande exempel, av erfarenheten övertygade sig om att de socialdemokratiska ledarna förråder dem. Så förfor också kommunisterna. Och endast människor, som absolut inte förstår alla klasskampens omständigheter, kan göra sig frågan: var det moraliskt tillåtligt?"

Formeln "arbetarregeringen" var lättare tillgänglig för breda lager av socialdemokratiska och partilösa arbetare. Denna elementära formel trängde lättare in i genomsnittsarbetarens hjärta och hjärna. Den syntes honom antagligare. Det var som de första bokstäverna av alfabetet. När de avancerade arbetarna hade lärt sig uttala bokstaven A, så lärde de sig under kommunistisk ledning så småningom också uttala alfabetets övriga bokstäver. Vi hade varit pedanter, om vi hade avstått från att utnyttja detta pedagogiska konstgrepp, med vilket vi till sist har lyckats övertyga arbetarnas flertal om, att det kommunistiska avantgardet har rätt.

Formeln "arbetarregeringen" kunde användas endast inom ramen av en klass, arbetarklassen. Dess huvudsyfte var att driva fram de efterblivna, dra över hela arbetarklassen på det proletära avantgardets sida. Formeln "arbetar- och bonderegering" uppställde redan en i viss mån mer omfattande uppgift. Den rörde redan två klasser. Det var redan försöket att inte bara dra upp hela arbetarklassen på dess avantgardes nivå, utan också rycka in avsevärda lager av bondeklassen i kampen emot bourgeoisin, under proletariats ledning och hegemoni.

Vad vi sagt om "arbetarregeringen" gäller i betydande omfattning också för parollen "arbetar- och bonderegering". Bourgeoisin och godsägarna kommer ingenstans i hela världen att frivilligt lämna sin makt åt arbetarregeringen eller bonderegeringen eller arbetar- och bonderegeringen. För att skapa en arbetar- och bonderegering måste man att börja med besegra bourgeoisin och störta dess regering.

Under för övrigt lika betingelser måste vi formulera våra paroller så, att de är så tillgängliga och tilldragande som möjligt för möjligast breda lager av arbetare och bönder. För bourgeoisin, för socialdemokratins ledare kommer de i alla fall, hur vi än formulera dem, inte att vara antagliga i någon form, ty här är det inte längre frågan om formen utan om klassinnehållet, om klassväsendet. Därför kan och måste vi vid formuleringen av paroller räkna med bekvämligheten i agitationen, försåvitt de inte råkar i motsägelse till klarheten i vår politiska inställning, försåvitt de inte råkar i konflikt med den revolutionära ändamålsenlighetens grundintressen.

I verkligheten kommer en arbetar- och bonderegering endast att vara en sådan regering, vari den ledande rollen tillkommer proletariats, som för med sig de arbetande bönderna och försvarar deras intressen. Åtminstone kan man i alla något så när betydande kapitalistiska

länder inte föreställa sig någon annan inbördes relation mellan de bägge klasserna. Arbetar- och bonderegeringen är inte den regering, i vilken ovillkorligen sitter 50 proc. arbetare och 50 proc. bönder, utan det är den regering som upprättas av proletariatet, vilket gjort revolutionen, en regering som uppstått ur proletariatets kamp och stöder sig på arbetarklassen men samtidigt också försvarar de arbetande bönderna.

I hela den kapitalistiska världen lever bönderna skingrade. De har heller inte tusendelen av de möjligheter till självorganisation, som står till förfogande för industriarbetarna (och delvis också lantarbetarna). Endast arbetarna, vilka av kapitalismens egen utveckling är koncentrerade i städerna, där den politiska kampens öde avgöres, arbetarna som i hundratusenden och millioner är koncentrerade där, endast denna proletariatets koncentrerade kraft kan överhuvud framgångsrikt bekämpa bourgeoisins centraliserade makt. Därför måste huvudrollen, ledningen, hegemonien i befrielsekampen med nödvändighet tillkomma proletariatet.

Men samtidigt kan proletariatet inte göra segern varaktig och befästa den, om det inte förstår att inrätta vad vi i vår sovjetstat kallar "smytsjka", sammanslutningen med bönderna. Den, som allvarligt och praktiskt uppställt frågan om proletariatets hegemoni, den för vilken idén om den proletära diktaturen faktiskt fått kött och blod, den kan inte komma förbi att genast ställa sig den andra uppgiften: att söka en mäktig bundsförvant åt proletariatet, och den bundsförvanten kan inte vara någon annan än den arbetande bonden.

Egentligen består bolsjevismens hela väsen i, att bolsjevismen har uppställt frågan om den proletära diktaturen som en uppgift för de närmaste dagarna. Bolsjevismen har förstått nödvändigheten att i detta syfte finna en mäktig bundsförvant åt proletariatet och har funnit den i bondeklassen. Men liksom den funnit denne bundsförvant har den också förmått finna *formerna* för förbundet mellan proletariat och bondeklass. Just det är i det väsentliga uppgiften för bolsjevismen i *internationell* skala just nu.

Den breda massagitationen krävde tills nu också i Tyskland, att man sköt i förgrunden parollen "arbetarregering" eller "arbetar- och bonderegering". Dessa paroller var och förblir i sin allmänna form riktiga också i denna dag. I internationell skala är de absolut riktiga. Men vi måste också här tänka dialektiskt. I det nuvarande Bulgarien blir parollen "arbetarnas och böndernas regering" (eller t. o. m. "böndernas och arbetarnas") tillräcklig och riktig. I det nuvarande Italien eller låt oss säga Tjeckoslovakiet blir i detta moment inskränkningen till den allmänna parollen "arbetar- och bonderegeringen" likaledes fullkomligt möjlig. Detsamma gäller för Frankrike och en rad andra länder. Men i det nuvarande Tyskland, som nått fram till omvälvningens tröskel, är denna allmänna formel redan otillräcklig åtminstone för de stora tyska industricentra, där huvudmassan av det tyska stadsproletariatet lever och kämpar. I det nuvarande Tyskland måste vi inte bara i propagandan utan också i massagitationen redan — inte bara för avantgardet utan också för den stora, breda, grundläggande arbetarmassan — visa och förklara, att det är frågan om ingenting mindre än *proletariatets diktatur eller diktaturen av de arbetande i stad och på land*. De algebraiska formlernas tid är förbi för det nuvarande Tyskland. Bekvämlighetsskäl vid agitationen måste träda tillbaka för nödvändigheten att skapa full klarhet och att uttala vad som är och vad som är nödvändigt ända till slutet. Det avgörande steget måste tas redan i morgon. Det är nödvändigt, att alla, som deltar i kampen, kan nämna vid namn det regeringssystem för vilket de kämpar. Alla ting måste redan nu nämnas vid sitt rätta namn. Nu har det ögonblick kommit, då sammanstörtandet av fredliga illusioner har blivit grundförutsättningen för framgången. Det ögonblick har inträtt, då millionerna, som deltar i rörelsen, med all brutalitet måste formulera vad hittills bara den klara minoriteten har uttalat.

Det betyder inte, att parollen "arbetar- och bonderegering" försvinner. Nej, det är en tysk kommunistis plikt att kunna förklara inför vilket som helst bondemöte, varför i ett förbund

mellan arbetare och bönder den ledande posten måste tillkomma arbetarna, speciellt i ett land som Tyskland. Han bör i enkla, okonstlade ord kunna bevisa för bonden, att denne själv har intresse av att under hela övergångstiden av kampen emot bourgeoisin stadsproletariatet står vid styret, proletariatet som i millioner och åter millioner är koncentrerat i städerna och ensamt i stånd att garantera segern. Och han bör samtidigt förklara för honom och senare även i gärning kunna visa, att de breda arbetande bondemassornas huvudintressen just försvaras av arbetarklassen.

I den meningen förblir parollen ”arbetar- och bonderegering” oföränderlig och ”evig”. I denna allmänna form duger den också för det nuvarande Tyskland. Men liksom i Ryssland strax före novemberrevolutionen den populäraste formeln blev formeln ”all makt åt råden” och ”proletariatets diktatur”, så har också timman slagit, då samma formler också i Tyskland måste bli de populäraste formlerna. Och i enlighet därmed måste självklart också förhållandet till andra detaljparoller förändra sig. Kravet på gripandet av ”sakvärdena”, d. v. s. partiell konfiskation av bourgeoisins inkomster, måste ersättas med kravet på expropriation av storbourgeoisin. Händelserna har sin inre logik. Tysklands kommunistparti har allmänt taget, under hela förberedelseperioden manövrerat riktigt. Det har lyckats att dra arbetarnas huvudmassor till det proletära avantgardet. Nu måste det andra steget tagas. Det proletära avantgardet drar undan det sista förhänge, som för de breda massorna ännu döljer den närmaste framtiden. Det proletära avantgardet visar millionmassorna med fast hand kampens närmaste, avgörande etapp. Det proletära avantgardet kastar sig först av alla i kampen och rycker i det avgörande ögonblicket med sig hela arbetarklassen i avgörandet.

Tyska revolutionen och ryska kontrarevolutionen.

Hela världens uppmärksamhet riktas alltmer på de tilldragelser, som mognar i Tyskland. Endast helt blinda människor inser inte, att under den närmaste tiden Europas öde avgöres i Tyskland, att det viktigaste bladet i världsrevolutionens historia kommer att vändas, att tilldragelser nalkas som kommer att avgöra den nyare politiska historiens öde för årtionden.

Naturligtvis reagerar varje klass på sitt sätt för händelserna i Tyskland. De mest avancerade arbetarna i hela världen förstå fullkomligt klart sammanhanget mellan tyska revolutionen och det internationella proletariatets öde. Om den stora arbetarmassans flertal ännu inte klart förstår det, så känner den det dock instinktivt. Det västeuropeiska kapitalet, särskilt det franska, har intill sista tiden visat god min i elakt spel, låtsat le och bete sig så som om ”anarkien” i Tyskland inte intresserade det. Men särskilt energiskt reagerar på de tyska händelserna ryska bourgeoisins och godsägarnas kontrarevolution. Den har inte bara blivit uppjagad utan upplever en verklig kursstegring. Av kontrarevolutionens seger över tyska proletariatet: väntar ryska bourgeoisin och godsägarna, vilka med järnkvast sopats ut i den vitgardistiska emigrationen, sin räddning. Och på sitt sätt har de alldeles rätt. Om de överhuvud ännu kan räddas av något, så är det endast av den europeiska bourgeoisins seger över tyska revolutionen.

Förgäves försöker några direkta ”sovjet”-bourgeois svalka sina ”bröders”, de vita emigranternas temperament. Sådana skrattas ut. Uppmärksamt betraktar Miljukovs tidning — Miljukov som är ledaren för de borgerliga och godsägareemigranterna — händelserna i Tyskland och finner brist på patriotisk känsla i Tysklands dödskamp, ”riksdagen är ännu ärelösare än det ryska förparlamentet i november 1917”. I Belgrad har den vita godsägarstaben samlat sig. Där utges också tidningen Novoje Vremja, som utvandrat från Petrograd. Den tidningen skriver redan öppet om att, ifall Europa skulle besluta sig för att störta Sovjetregeringen och ”återställa ordningen” i Ryssland, så måste det utföras huvudsakligen med den vita emigrationens egna krafter. Från Europa kunde man fordra pengar, tekniskt stöd och kanske etappskydd, men den beväpnade operationen komme att

utföras av storfurst Nikolaj Nikolajevitsj och general Wrangel med anhängare. Men, skriver tidningen, även om det måste bli utlänningar, som gjorde intervention, ”kommer varje rysk patriots sympatier, alldeles oberoende av hans orientering och hans politiska åskådning, att nödgas vara på utlänningarnas sida”. Det är klart, att en europeisk intervention inte komme att göras av sympati för de vita ryssarna utan därför att Europas intressen fordrade det. (Novoje Vremja 20 augusti 1923.)

Saken är klar. Tyska revolutionen kommer att på nytt ge kapitalismen anledning till en väpnad intervention mot Socialistiska Sovjetrepublikernas Federation. Och för att förbereda ”allmänna opinionen” på det länge väntade ögonblicket, då storfurst Nikolaj och general Wrangel åter kan få tåga mot arbetarnas och böndernas Ryssland, avtrycker samma Novoje Vremja (nr 695) ett förfalskat dokument ”Till världens arbetare och proletärer”, som påstås vara undertecknat av ”Arbetare vid fabriker i Petrograd”, vari läses:

”Ve oss! Vi gladdes mycket, då engelska regeringens not kom, och vi trodde, att lord Curzon skulle bli vår befriare. Men våra förhoppningar har blivit bedragna. Nu hoppas vi ännu på våra förbundna, fransmännen och särskilt hr Poincaré. Vi hoppas, att franska folket kommer att hjälpa oss, befria oss från vårt blodiga betryck. Vi hoppas på Frankrike, Belgien och Polen.”

Förfalskningen är grov. Men *varför* kom plötsligt efterfrågan på *sådana* dokument? Man kände lukten av en ny stek, en ny intervention av ”Europa” mot Sovjet-Ryssland. Man måste ge intryck av, att t. o. m. de kända upprorsmännen, arbetarna i Petrograds fabriker, sätter sina förhoppningar till Curzon, Poincaré och det borgerliga Polen. Varje slag av grönsaker har sin säsong.

Även general Krasnov rör på sig:

”Det förefaller mig, som om jag känner er fråga, och inte bara er utan också de många kosackernas: När? Jag svarar modigt: Snart!

De nationella idéerna, som förintar kommunismen, griper så småningom hela världen. De har dykt upp i Italien, har gripit över till Bulgarien, förstärker sig i Bayern, griper så småningom Frankrike.

Man måste vänta, tills den röda fanan slits ned och ersättes av det nationella baneret. Man måste vänta, tills i stället för Röda armén kommer Ryska armén, vars ledare är storfursten. Den dagen är inte längre fjärran.” (Avtryck av flygbladet Kubanen i Novoje Vremja 5 oktober 1923.)

Och Novoje Vremja stryker under, att det är starka män Ryssland behöver, ej ett parlament. Nej, starka män som Poincaré, Pasjitsj och Mussolini. Till deras riken ska komma det nationella Ryssland. (N. V. nr 726.)

Hela vitgardistpaketet är i rörelse. Hr Miljukov koketterar ännu med tanken på att utdöma en ny intervention. Men för varje dag blir hans ”motstånd” svagare. Kan bara den internationella bourgeoisin bryta ryggen av den tyska proletärrevolutionen och sätta det borgerliga Polen i rörelse emot Sovjet-Ryssland, så kommer man självklart inte alltför länge att behöva övertala Miljukov för att få hans ”medgivande” till en ny intervention.

De ryska bönderna, arbetarna och rödarmisterna måste veta, att vårt öde är förbundet med tyska proletariatets öde inte bara därför att vi som kommunister sympatiserar med de arbetandes kamp i andra länder — nej, vi är dessutom intresserade därav med allt vi äger, med vårt blod, som den klass som står i spetsen för vår stat. Att trasa sönder Tyskland i några ”oberoende” stater med lydiga hantlangare j sina ledningar, slakta det proletära avantgardet och så efter kort tid låta det vita Tyskland marschera mot Sovjet-Ryssland — det är den av hr

Poincaré ledda europeiska bourgeoisins plan, det är den plan på vilken den ryska bourgeoisin och de ryska godsägarna hoppas och för vars skull de på nytt formerar sina leder. Den europeiska bourgeoisin och den ryska kontrarevolutionen räknar med, att det vita Polen, det vita Finland, det vita Lettland och det vita Rumänien obetingat kommer att emot ryska revolutionen företa allt som befallas dem och med dessa staters hjälp kommer det också att lyckas dem att sedan de undertryckt det tyska proletariatet kasta mot de ryska arbetarna och bönderna ytterligare det vita Tyskland och de ryska vita officerare, som uppehåller sig utomlands och står under kommando av general Wrangel och storfurst Nikolaj Nikolajevitsj. Och sedan är spelet vunnet

Den europeiska bourgeoisins seger över den tyska proletärrevolutionen kommer med nödvändighet att blåsa liv i den ryska kontrarevolutionens kamp emot de ryska arbetarna och bönderna. Om det faktiskt skulle lyckas Nikolaj Nikolajevitsj och Wrangel att understödda av en internationell intervention tränga in i vårt arbetar- och bondeland, så betydde det att godsägarnas makt skulle återupprättas, att bonden åter skulle berövas jorden och denna återges åt de "lagliga" ägarna, att några generationer ryska arbetare och bönder bleve tvungna att betala tsarens skulder, att de vitgardistiska officerarna skulle försöka skapa en ny vit bondearmé och tvinga den till krig emot de europeiska arbetarna. Att göra denna mycket obetydligt komplicerade mekanik klar för dussintals millioner arbetare och bönder i hela vår sovjetfederation, det är dagens väsentliga *grunduppgift*.

Och vad kan den tyska proletärrevolutionens seger ge vår Sovjetfederations arbetare och bönder?

Tanken på ett förbund mellan Tyskland och Sovjet-Ryssland är redan nu ytterst populär i Tyskland och har millioner anhängare. Det proletära Tyskland skulle från första dagen av sin tillvaro sluta det intimaste förbund med Sovjet-Ryssland. Det förbundet kunde medföra oberäkneliga fördelar för Tysklands såväl som för Sovjet-federationens arbetande massor. Sovjet-Ryssland med sin övervägande lantushållning och Tyskland med sin övervägande industri kompletterar varann på det förträffligaste. Förbundet mellan Sovjet-Tyskland och Sovjet-Ryssland skulle utgöra en väldig ekonomisk kraft. Ett sådant förbund hade till sitt förfogande alla de ekonomiska källor, som är nödvändiga för att såväl Sovjet-Tyskland som Sovjet-Ryssland ska kunna utvecklas, alltifrån varje slag av råmaterial och till industri-teknikens modernaste och sista industriprodukter. Sovjet- Rysslands lantbruk skulle ha oerhörd vinst av ett sådant förbund ty det skulle under de gynnsammaste förhållanden tillföra vår landsbygd de nödvändiga lantbruksmaskinerna, konstgödning o. s. v. Tysklands storindustri skulle inte vinna mindre, ty det skulle i hög grad bli försett med råmaterial och avsättningsmarknader.

Förbundet med en segerrik proletär tysk revolution kan snabbt och radikalt oskadliggöra de farligaste sidorna hos vår Nep (nya ekonomiska politik). Ett proletärt Tysklands förbund med Sovjet-Ryssland skulle skapa en ny fas av Nep, skulle påskynda och befästa utvecklingen av vår statsindustri och skulle vid roten skära av den nya bourgeoisins tendenser att ta väldet i vår Sovjetfederations hushållning.

Ett sådant förbund skulle också i hög grad påskynda höjningen i kulturnivån bland bredaste lager av båda ländernas befolkning. Detta förbund skulle ha otaliga framstegsföljder på alla det offentliga livets områden inte bara för båda dessa länder utan för hela världen.

Därför måste den tyska revolutionens öde starkt intressera arbetarna och bönderna i hela Socialistiska Sovjetrepublikernas Federation.

Inga illusioner!

Tyska revolutionen har inträtt i sitt brutalaste stadium. Förhoppningarna på möjligheten av en fredlig lösning av krisen har försvunnit efter strejkrörelsen i augusti (1923). Men en illusion fanns ännu vid liv bland de tyska arbetarna: förhoppningen att åtminstone "vänster"-socialdemokraterna kommer att stå på samma sida barriaden som det kämpande proletariatet — emot bourgeoisin. Meningen med den under sista oktoberveckorna tillryggalagda etappen är, att också den illusionen är skingrad.

Den vitgardistiskt-fascistiske diktatorn von Kahr besätter Bayern. Vad svarar härtill den officiella tyska socialdemokratin? Med egna händer överlämnar den regering och diktatur åt de vita generalerna i hela det övriga Tyskland. I Sachsen däremot, och Thüringen, där ett första svagt försök till "arbetarregering" gjorts, ger socialdemokraten Ebert den borgerlige ministerpresidenten Stresemann och den vite general Müller alla fullmakter att strypa de proletära regeringarna. Vilket de också samvetsgrant gör, därmed inledande militärterror i de röda rikena. När trupperna redan är i Sachsen, när kontrarevolutionen redan lägger handen kring sachsiska proletariatets strupe, kommer socialdemokraterna Dittmann och Hilferding till Sachsen för att föra "underhandlingar" med den socialdemokratiska regeringschefen Zeigner, deras egen partikamrat. När på driftsrådskonferensen i Chemnitz den 21 oktober kommunisterna, som såg fällan, föreslog omedelbar generalstrejk, så saboterade "vänster"-socialdemokraterna med Zeigner själv i spetsen detta förslag och røjde därmed slutgiltigt vägen fri för general Seeckt. När äntligen det hela är ordnat och sachsiska arbetarregeringen upplöst, träder i stället för socialdemokraten Zeigner som chef för den "nya" sachsiska regeringen också en medlem av socialdemokratiska partiet, Fellisch, och även den gamle partibyråkraten Lipinski mobiliseras.

När de upprörda arbetarna skickar delegationer till landsorganisationen, mottar den i dennas ledning sittande Leipart, också socialdemokrat, delegationerna mycket hövligt och "förklarar" för dem omständigt, att fackföreningarna inte kan blanda sig i politiken. (När de understödjer fascisterna och Stresemann, då är det väl inte att blanda sig i politiken?)

När den socialdemokratiska organisationen i Berlin kräver, att partiets organ Vorwärts ska förvandla sig från en gul tidning till en röd, då sammanträder partiets höger- och "vänster"-ledare och fattar det visa beslutet, att Vorwärts' morgonupplaga som hittills ska redigeras av högern men kvällsupplagan av "vänstern". Med andra ord: om morgonen ska partiets centralorgan öppet försvara bourgeoisin och de vita generalerna och om aftonen ska det ske med vissa omsvep.

I Hamburg kämpade arbetarna som lejon. Ett avsevärt antal socialdemokratiska arbetare deltog i striderna mot bourgeoisin med samma hjältemod som våra kommunistiska arbetare. Socialdemokratens ledare hjälpte kontrarevolutionen att i blod kväva rörelsen i Hamburg, och den socialdemokratiska presidenten Ebert belönade demonstrativt Hamburg-polisen. Samma anda visade omedelbart efteråt de socialdemokratiska senatorerna i Hamburgs parlament. Kan man skapa större klarhet?

Ebert, Noske, Wels, Severing, Zeigner, Paul Levi, Crispian, Rosenfeld, Fellisch, Leipart, Lipinski — ett snyggt galleri! En utmärkt arbetsfördelning

Det internationella proletariatet har hittills inte upplevat ett skändligare förräderi. Vi hade hittills inte tillräckligt insett socialdemokratens kontrarevolutionära karaktär. Vi räknade den ännu som ett arbetarparti. De nya tyska lärdomarna (och sedan denna skrift författades, har de ytterligare betydligt utökats, övers.) måste räcka till för att en gång för alla befria oss från alla illusioner åt det hållet.

De tyska arbetarnas huvudstyrkor har ännu inte deltagit i striderna; tyska proletarietets många millioner starka trupper har ännu inte förts i kamp. Arbetaraktionerna i enskilda städer, som ofta skett emot kommunistiska partiets vilja, visar bara, hur upphettad atmosfären är. Arbetarnas trängande behov att beväpna sig får först nu masskaraktär. De avgörande striderna ajourneras för någon tid, men de kommer oundvikligt. Ju mer illusioner genomsnittsarbetaren under tiden förlorar, desto bättre för revolutionen. Den politiska huvuduppgiften i dessa dagar består i att slutgiltigt göra rent hus med socialdemokratins inflytande, den högras såväl som den "vänstras", och därmed göra vägen fri för arbetarnas seger.

Socialdemokratien har berett fascisterna väg till "fredlig" erövring av makten. Fascisterna behöver nu med tyska socialdemokratins hjälp "bara" slå ihjäl några hundratal arbetare i de största proletärcentra. Men Tyskland är inte Italien. Den tyska fascismen kommer, även om den får understöd från socialdemokratien, inte att kunna lösa de elementära, ouppskjutbara uppgifter, som förestår Tyskland. Tysklands internationella läge har inte förbättrats, för att den "patriotiska" bourgeoisin och socialdemokratien spelat den "oavhängiga" Rhenrepubliken i hr Poincarés händer. Den internationella knuten dras allt fastare till. Tysklands ekonomiska läge har inte förbättrats utan försämrats och blir för varje dag allt sämre. Revolutionens grundfaktorer fortsätter alltså att verka. Det tyska proletarietet kommer att bli starkare, när det förlorat sina sista illusioner. Kärnan av tyska proletarietet, millioner och åter millioner av arbetare, kommer nu att förstå vad förut bara avantgardet förstod: att den avgörande kampen är möjlig endast trots socialdemokratins kontrarevolutionära ledare och mot dem, att socialdemokratins högra ledare är den borgerliga kontrarevolutionens värsta agenter och att socialdemokratins "vänster"-ledare bara är ett bihang till högern.

Hur lång tid som behövs för att massorna ska hinna smälta de här behandlade veckornas politiska erfarenhet, är svårt att förutsäga, men krisen har blivit så skärpt, att utvecklingen kommer att gå med förbluffande hastighet.

Och parollen "arbetarregering" (eller "arbetar- och bonderegering") — vilket ljus kastar det sachsiska experimentet på den parollen?

"Med alla sina stora fördelar har parollen arbetarregeringen liksom f. ö. hela enhetsfrontstaktiken stora faror med sig. För att undgå dessa faror, för att redan nu kunna kämpa mot illusionerna om en förment ofrånkomlig etapp, en 'demokratisk koalition', måste kommunistpartierna ha för ögonen följande: 'varje borgerlig regering är samtidigt också en kapitalistisk regering, men inte varje arbetarregering är faktiskt en proletär socialistisk regering.'"

Så sade Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress i sin resolution om arbetarregeringen. Det sachsiska experimentet har tillfullo bekräftat de orden. I samma fjärde världskongress resolution läser vi vidare:

"Kommunistiska Internationalen måste räkna med följande möjligheter:

1. Liberal arbetarregering. En sådan existerade i Australien och kan under närmaste framtid uppstå i England.
2. Socialdemokratisk 'arbetarregering' (Tyskland).
3. Arbetar- och bonderegering. En sådan möjlighet föreligger på Balkan, i Tjeckoslovakiet o. s. v.
4. Socialdemokratisk-kommunistisk arbetarregering.
5. Verklig proletär arbetarregering, som i sin rena form kan förverkligas endast genom kommunistpartiet."

I Sachsen hade vi den fjärde typen av ”arbetarregering” och därtill bara i landsortsskala och under utomordentligt komplicerade förhållanden.

”Arbetarregeringens elementäraste uppgifter måste bestå i: för det första proletariats beväpning, för det andra avväpningen av de borgerliga kontrarevolutionära organisationerna, för det tredje i införandet av kontroll över produktionen, för det fjärde i de huvudsakliga skattebördornas avvältrande på de besittande klasserna och för det femte i brytandet av den kontrarevolutionära bourgeoisins motstånd.”

Alla dessa förberedande uppgifter, som samma resolution av fjärde världskongressen förutsätter, kunde sachsiska ”arbetar”-regeringen inte utföra. Socialdemokratin gjorde allt för att hindra det. Därför gick den regeringen också under.

Trots allt behöver emellertid de tyska kommunisterna inte ångra det sachsiska experimentet. Så som läget var kunde och fick de tyska kommunisterna inte avvisa deltagandet i den sachsiska regeringen. De måste visa och de har visat alla ärliga socialdemokratiska arbetare, att de t. o. m. i minoritet är beredda att gå med socialdemokraterna, om dessa bara är med på att uppfylla sin elementäraste plikt gentemot arbetarklassen. Den sachsiska ”arbetar”-regeringens bankrutt är framför allt ”vänster”socialdemokratins bankrutt.

Ju förr desto bättre!

Parollen ”arbetar- och bonderegering” förblir riktig. Socialdemokratins gestalt förblir den gamla: öppet kontrarevolutionär bödel (högersocialdemokratin) och ett kraftlöst bihang (”vänster”-socialdemokratin), likt männen kring Novaja Shisn i Ryssland år 1917.

”Proletariatets fulländade diktatur är endast den verkliga arbetarregeringen (typ 5), som består av kommunister”, så lyder slutet på fjärde kommunistiska världskongressens resolution om arbetarregeringen. * Dessa ord säger nu många millioner tyska arbetare efter Kommunistiska Internationalen. Trots allt kommer det tyska proletariatet att triumfera. Ögonblicket för den avgörande striden är inte långt borta.

Tyska kommunistpartiet om ställningen i Tyskland.

Detta dokument, som skrevs av Heinrich Brandler och Karl Radek, diskuterades och antogs med röstsiffrorna 40 för och 13 emot av KPD:s CK vid möte i Berlin 3-4 november 1923. –
Red

Den 3 november 1923 sammanträdde en konferens av ansvariga arbetare inom Tyska kommunistpartiet för att ta ställning till det nuvarande läget i Tyskland och fastställa partiets politiska uppgifter. Därvid antogs följande riktlinjer, som ger en klar överblick över situationen innan den blivit så tillspetsad och reaktionen så fräck, att man med våld undertryckte Tyska kommunistpartiet:

Novemberrepublikens slut.

Novemberrepubliken är på hela det icke ockuperade Tysklands område utlämnad åt fascismen. Makten befinner sig i militärmyndigheternas händer, och dessa ställer sig medvetet som uppgift att förintä arbetarklassens erövringar, åttatimmarsdagen och driftsråden, för att på

* Se [”Till massorna! Teser och resolutioner antagna å Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress.”](#)
Frams Förlag.

det värnlösa proletarietets rygg slutgiltigt befästa bourgeoisins obegränsade välde. I och med att novemberrepublikens regering överlämnade makten åt militärkassen och med fullmaktslagen satte yxan till roten på novemberrevolutionens sociala erövringar, upphävde den själv sitt historiska väsen. Novemberrepublikens väsen bestod i försöket att genom koalitionen med socialdemokratin lura i arbetarklassen, att kapitalismen i Tyskland kan restaureras under bibehållande av demokratin och under noggrant hänsynstagande till arbetarklassens sociala intressen. Nu träder bourgeoisin öppet under fascistiskt banér: icke demokrati utan vit diktatur, icke medgivanden åt arbetarklassen, icke den lögnaktiga ”arbetsgemenskapen” utan öppet förslavande av arbetarklassen — sådant är regeringsprogrammet

Fascismens seger över den borgerliga demokratin skedde i andra former än arbetarklassen väntat och man vart därför inte omedelbart klart medveten om den. Medan arbetarklassen såg fascismens centrum i Bayern, etablerade sig i Berlin det fascistiska centrum som general Seeckts diktatur, bakom vilken står inte bara riksvärnet utan också utslagsgivande delar av den tyska bourgeoisin. Medan arbetarklassen, provocerad av Ludendorffs och Hitlers hotelser, genom von Kahrs utnämning till diktator i Bayern drevs att stirra på München, där under trumpetstötar och flagghissningar den vita diktaturen skulle utropas, utnämnde socialdemokraten Ebert och Stora koalitionen kabinet, som det hette, till kamp mot den vita diktaturen i Bayern, general Seeckt till diktator. General Seeckt proklamerade ingen Hohenzollernmonarki och inte krig mot den franska arvfjenden. Hans första gärning var att förbjuda alla kommunistiska tidningar och organisationer, hans andra att besätta det tyska proletarietets centrala position, det mellan fascisternas söder och nord liggande proletära Sachsen, hans tredje avsättandet av den demokratiskt valda sachsiska arbetarregeringen. General Seeckts soldater övar sig i Sachsen i att jaga isär parlamentariska institutioner och regeringar. Genom detta generalprov gör general Seeckt klart för den Stresemann-Sollmannska riksregeringen, att, sedan han ur dess hand erhållit makten, sedan han på dess befallning jagat den Zeignerska regeringen för fan i våld, han i vilket ögonblick som helst kan göra detsamma med riksdagen och den parlamentariska riksregeringen, om de inte tillfullo lyder honom och hans storindustriella uppdragsgivare. De fyrahundra riksdagsmännen i riksdagens ölrestaurang och rikskanslern med sina stora tal, den socialdemokratiska rikspresidenten med sina order till militären som hånfullt visslar åt honom, alla dessa gyckelhistorier som general Seeckt ännu tillåter, kan inte beslöja faktum att fascismen har tagit makten, ehuru den ännu tillåter det parlamentariskt-demokratiska spelet för att dölja de fakta, vilka skulle framkalla folkmassornas försvarskamp.

Socialdemokratin som fascismens hantlangare.

Att fascismen vann sin seger över demokratin, att den kunde vinna den utan något som helst försvar från proletarietets sida, för den saken faller ansvaret fullständigt på socialdemokratiska partiets ledare. De har genom den ena eftergiften efter den andra utlämnat till fascismen den ena proletära positionen efter den andra. De har trots alla varningar från sina partikamrater tillåtit general Seeckt att fortsätta sina förberedelser till nakna statskuppen. De har som medlemmar av koalitionsregeringen givit honom makten i händerna och de har t. o. m. sagt sitt ja och amen till diktaturen Seeckts sociala syften genom att rösta för fullmaktslagen, som tillåter att påbörja proletarietet alla den söndertrasade borgerliga statens bördor. De har röstat för riksexekutiven emot det proletära Sachsen, de har i Sachsen förhindrat generalstrejken emot truppernas intåg, och när alla strategiska positioner besatts av riksvärnet, då röstade riksregeringens socialdemokratiska medlemmar för avsättningen av sina egna partikamrater i Sachsen och socialdemokraten Ebert underskrev egenhändigt befallningen, att hans egna partikamrater skulle jagas bort av rikskommissarien Heinze, den skändlige justitieminister som gynnade fascisthövdingen Ehrhardts flykt.

Så har de socialdemokratiska ledarnas förbannelsevärda politik slutit sig. De mottog åter ur general Müllers blodiga händer ”regeringen”, som består endast i att utföra hans order och slicka hans militärstövlar. I novemberrevolutionens början splittrade de i den borgerliga demokratins namn proletariatet. De organiserade vita garden till försvar för den borgerliga demokratin. Och nu har de utlämnat denna borgerliga demokrati åt soldatesken. De förnekade i socialreformens namn den sociala revolutionen och de utlämnar nu arbetarklassens nakna liv åt järn- och kolbaronernas fullkomligt oinskränkta godtycke. Så har socialdemokratins ledare slutgiltigt brutit med proletariatet.

Med dessa socialdemokratins ledare finns det bara en kamp på liv och död. Det tycks en del av de socialdemokratiska arbetarmassorna förstå, då de kräver Eberts uteslutning ur partiet. Men Ebert är ingen fristående enskild person. Han är representanten för den socialdemokratiska ledningen, som sedan den 4 augusti 1914 förrätt det tyska proletariatet. Wels och Müller, Sollman och Schmidt är kött och blod av Eberts kött och blod. Det är inte brytningen med Ebert det är fråga om, inte att skicka en syndabock ut i öknen, utan det gäller att bryta med en tioårig förräderipolitik och dess representanter. För att inte arbetarklassens växande opposition skulle växa ut till revolutionär kamp för den proletära diktaturen lämnade de socialdemokratiska ledarna — sedan de hjälpt fascismen upp i sadeln, den fascistiska regeringen och strök på sig oppositionens smink som på Cunos tid. Därigenom hoppas de också kunna hålla kvar de s. k. vänstersocialdemokraterna vid bourgeoisins kärra. Det spelet kommer bara att bedra dem som vill låta bedra sig. Så länge de s. k. vänstersocialdemokraterna inte öppet, klart, politiskt och organisatoriskt bryter med de högersocialdemokratiska ledarna, är de deras hantlangare. Inga önsknings, ingen ”opposition” hjälper här, endast kniven som skär av det band, vilket förbinder dem med förräderiets politik. Varje organisation, som inte bryter med de högersocialdemokratiska ledarna, förtjänar på intet sätt det förtroende, som är nödvändigt för att med den överenskomma om den gemensamma kampen. Den, som inte kan bryta med Wels, Müller och Ebert, fascismens medvetna verktyg, den är själv ett verktyg åt fascismen. Det må sedan vara av dumhet eller feghet.

Arbetarklassen och novemberrepublikens sammanbrott.

Arbetarklassen lät överrumpla sig av fascismens seger, inte bara till följd av de fördelade rollerna mellan Ludendorffs, Hitlers och von Kahrs skrävande politik och fascismens lugnt och skickligt opererande delar under Seeckt. Den lät överrumpla sig av det fascistiska överfallet inte bara tack vare de blå dunster, varmed socialdemokratin beslöjade detta överfall. Den lät överrumpla sig inte bara till följd av det faktum, att det tills nu lyckats socialdemokratin göra en stor del av proletariatet villrådigt och hålla det tillbaka från kampen. Novemberrevolutionens hela historia har gjort, att arbetarklassen överksam såg på hur novemberrepubliken ger upp andan. Novemberrepubliken har utlämnat hela tyska folket åt livsmedelsockrarna, åt järn- och kolbaronerna. Den har fyllt spekulanternas fickor med milliarder och gjort proletariatet till tiggare. Novemberrepubliken, som har gjort skolan till lokal för lovprisarna av Hohenzollernarna, domstolarna till bordeller åt de vita, som utlämnat armén åt Wilhelms generaler och fascisthövdingarna, den kunde inte i sin faras stund sätta arbetarklassens armar i rörelse till försvar. För novemberskökans lik kunde proletariatet inte kämpa. Det hat mot novemberrepubliken, som besjälade en del av proletariatet, den djupa besvikelse, den ingav sina hittillsvarande anhängare, jämnade vägen för fascisterna.

Statsmakten i de fascistiska bandens hand betyder faran för proletariatets kuvande, strypning och förslavande, och därför betyder fascismens erövring av makten början till proletariatets avgörande kamp, kampen på liv och död, vari det bara finns ett: på ena sidan eller på den andra. Det väpnade upproret står på dagordningen som proletariatets' ofrånkomliga uppgift. Därför förklarar Tyska kommunistpartiet i det ögonblick den fascistiska diktaturen upprättas, i

det ögonblick tusentals kommunister kastas i fängelse och kommunisternas press och organisationer undertryckts, med järnhård tillförsikt, med lugn beslutsamhet kamp på kniven mot denna fascistiska diktatur. Kampen mot den fascistiska diktaturen börjar med arbetarklassens motstånd mot införandet av tiotimmarsdagen, mot arbetslösheten, för reallönerna från fredstiden, mot belägringstillståndet, mot arbetarpressens krossande, och den kommer att växa ut till proletariatets angrepp på det fascistiska godtyckesväldets grundfästen.

Med järnhård tillförsikt om sin nära förestående seger förklarar Tyska kommunistpartiet, att arbetarklassen kommer att slå vapnen ur handen på den fascistiska diktaturen, förklarar att det emot den fascistiska bourgeoisins diktatur kommer att sätta kampen för proletariatets diktatur och att det icke kommer att vila förrän den proletära diktaturen förverkligats.

Proletariatets diktatur emot den fascistiska bourgeoisins diktatur.

Tyska arbetarklassen var i november 1918 i besittning av statsmakten. Den utlämnade den åt bourgeoisin, därför att arbetarklassens stora flertal fruktade de lidanden, som var oundvikliga för att behålla makten. Av rädsla för kampen skänkte den sin tro åt de socialdemokratiska ledarna, som lovade den att på demokratins grund långsamt men fredligt inte bara skaffa bröd och inflytande på staten utan t. o. m. de privatkapitalistiska företagens överförande i den demokratiska statens ägo. Alla förhoppningar på demokratin är begravda. Ingen tysk arbetare får underskatta lärdomarna från novemberrepublikens fem år. De säger honom i blodiga bokstäver: det finns bara ett antingen — eller. Antingen griper bourgeoisin makten: då rycker den diktaturen till sig, då utplundrar den mellanlagren och arbetarklassen och söker återupprätta sitt välde på arbetarklassens och den proletariserade mellanklassens rygg eller proletariatet tar makten i sin hand: det använder då alla medel, som det fråntar bourgeoisin, till att organisera produktionen i det arbetande folkets intresse.

Alla lättnader för övergången till diktaturen, som ett starkt proletariat kunde skaffa sig på demokratins mark, försvinner sedan det lyckats fascismen att gripa makten och så underordna sig hela statsapparaten. Övergången från bourgeoisins diktatur till proletariatets sker genom väpnade strider. Den fascistiska diktaturen upprättades genom att fascisterna gjorde vad socialdemokraterna inte förstod: genom tyst undermineringsarbete har de tagit den demokratiska statens maktmedel i sina händer och förvandlat den demokratiska staten till en fascistisk. Endast denna fascistiska maktapparats krossande genom den revolutionära proletära kampen öppnar portarna till den proletära diktaturen. Att förbereda denna kamp utgör de revolutionära arbetarnas uppgift under den närmaste tiden.

Den fascistiska bourgeoisin har tills vidare endast segrat över novemberrevolutionen men ännu inte över arbetarklassen. Arbetarklassen står där obruten, stora delar av arbetarna är redan besjälade av den beslutna kampviljan och andra drivs av förtvivlan ut i kampen. Endast socialdemokratins förräderi och den därigenom förorsakade förvirringen har hittills hindrat uppkomsten av proletariatets enhetsfront, som garanterar segern över fascismen. Därför söker bourgeoisin utnyttja övergångstiden av förvirring inom arbetarklassen till att omedelbart leverera den avgörande drabbningen. Liksom upprättandet av bourgeoisins demokratiska välde i januari och mars 1919 kunde ske endast sedan 15,000 arbetare fallit i kampen om de första ställningarna i inbördeskriget, så behöver nu den fascistiska bourgeoisin 200,000 proletärläk för att få fria händer att genomföra sitt sociala program. Därför krävde Stinnes avskaffande av åttatimmarsdagen, ehuru arbetslösheten visar, att storindustrin praktiskt taget inte alls kan utnyttja den. Därför beslöt Stresemann avsätta hela sachsiska regeringen, ehuru han visste, att socialdemokraterna var beredda att bryta koalitionen med kommunisterna och sluta en koalition med bourgeoisin. I bägge fallen ville den fascistiska bourgeoisin provocera proletariatet till ett uppror, i ett ögonblick då det stod där försvagat och förvirrat genom socialdemokratins förräderi, då det ännu inte hade slutit sig samman till en järnhård, av

allvarlig kampvilja driven falang, då dess förberedelser ännu befann sig i begynnelsestadiet. *Om proletariats levande revolutionära krafter nu kommer att bevaras för det avgörande nederlaget, om alla revolutionära element nu går att samla sig och med järnhård energi förbereda kampen, om de i detaljstrider samlar nya krafter, så kommer i morgon fienden att sprängas och proletariatet att enat gå i kamp, vinna segern och upprätta den proletära diktaturen.*

Den fascistiska diktaturen, Tysklands sista och svagaste borgerliga regering.

Den tyska bourgeoisin sjunger på sista versen. Dess dödssår består i, att den t. o. m. om den kapitulerar för den yttre fienden, inte är i stånd att föda det tyska folket. För att skaffa de råmaterial och livsmedel, som är nödvändiga för att uppehålla den 20 millioner för stora tyska industriella befolkningen, måste den tyska bourgeoisin femdubbla sin varuexport. Västerut är detta omöjligt inför de kapitalistiska staternas växande tullmur. Österut är det möjligt endast genom ryska och tyska folkhushållningarnas inställning: ömsesidig långvarig kredit, d. v. s. genom sammanflätandet av bägge ländernas hushållning på liv och död. Den vägen är förbyggd för tyska bourgeoisin, ty den kan inte förbinda sig på liv och död med världens första proletärstat och inte heller kan den senare förbinda sig med den förra. Men inte heller i nuvarande omfattning kan bourgeoisin upprätthålla sin export, ty Stinnes och Krupp, kol- och järnsyndikaten har så skruvat priserna på industrins grundläggande element i höjden, att den tyska industrien är oduglig till konkurrens på världsmarknaden. Det betyder arbetslöshetens häftiga tillväxt, det betyder omöjligheten att sanera de tyska finanserna. Utländska lån kan bara hjälpa för en tid. På den kapitalistiska hushållningens grund kan detta Tyskland inte ens säkerställa arbetarna och tjänstemännen en svältlön. Trots alla kvacksalverier med räntemarken kommer rubbningen av den tyska hushållningen att fortgå med lavinfart. Möjligheten att ytterligare exploatera medelklassen är med markens nuvarande tillstånd redan uttömd. Penningurvattningen som bourgeoisins räddningsmedel har redan smakats till dräggen. Medelklassen, vars sympatier har givit fascismen dess segerrika kraft, kommer under fascismens välde att av förtvivlan drivas över på arbetarklassens sida.

Massvältens fascistiska regering kommer samtidigt att bli en riksupplösningens regering. Bayern har faktiskt gjort sig oberoende av riket. Det har ryckt till sig sjunde riksvärnsdivisionen som sin särskilda soldenärtrupp. Bayern utför bara det program, som dikterades för baron Soden i Paris. Tyska riket ska förvandlas till en federation av självständiga stater. Polackernas ockupation av Ostpreussen är andra villkoret för den fred med Frankrike, som Wittelsbacharna har gått med på. Därigenom hoppas de kunna upphäva Hohenzollrnarnas övervikt och protestantismens övervikt och kunna bana sig väg till tyska kejsarkronan av Frankrikes nåde. I Rhenlandet har de separatistiska småborgarnas uppror slagits ned. Men med riksregeringens bifall förhandlar de industriella med Frankrike om Rhenlandets separerande i tysthet från Tyskland. Den fascistiska regeringen, som kommit till makten i namn av Tyska rikets försvar, kommer antingen att våga kampen emot de separatistiska krafterna — då går den upp i inbördeskriget mellan de olika borgerliga grupperna — eller, och det är sannolikare, legaliserar den de åt skilda håll strävande krafterna, ja, legaliserar Tysklands sönderfallande. Då är den den personifierade vanmakten, då betyder den rikets sönderstyckande, då betyder den Tyska rikets och tyska nationens utlämnande till Frankrike och till det internationella kapitalet. Men därigenom kommer den att avslöja sig som den nakna regeringen för självpuppehållet av en liten klick tyska industrimagnater, som utan att kunna föda och försvara landet utövar ett våldsvälde bara för att kunna existera. Den kommer därigenom att stöta bort ifrån sig allt som finns levande, ärligt i de nationalistiska massorna, i de massor vars stöd är en av huvudkällorna för dess militära makt. Tyskland kommer att fly

till det rättsberövade, pauperiserade arbetets läger, UH proletärerna, som genom hela riket kommer att sträcka händerna mot varann för att förbinda sig till kamp mot nöd, elände och slaveri. Den sociala befrielsekampen i Tyskland förbinder sig oskiljaktigt med den nationella befrielsekampen. Den proletära diktaturens parti blir den nationella räddningens parti, och i och med att vi, Tysklands kommunistparti, proklamerar kampen för proletariatets diktatur, övertar vi samtidigt plikten till kamp för enandet av det av fransmännen avskilda Rhenlandet och Ruhr-området, det från riket avskilda Bayern, det av Polen hotade Ostpreussen, det av Seeckt förslavade Mellan- och Nord-Tyskland, till ett nytt tyskt arbetets rike, till det fria Råds-Tyskland.

Oduglig att fylla folkets enklaste livsbehov, oduglig att finna en räddningens väg för den tyska nationen, kommer den fascistiska regeringen inte att representera något annat än en knölpåk för varandra inbördes bekämpande klickar. Motsättningen mellan den bayerska storbondese separatismen och junkrarnas och storkapitalets riksfascism, mellan storindustrin, som yrkar på samförstånd med Frankrike, och de preussiska junkrarna, med vilka den franska imperialismen inte vill förhandla, motsättningarna mellan Wittelsbacharna och Hohenzollrarna, alla dessa motsättningar kommer att bilda grunden för oavbrutna kriser i fascismens läger, vilka kommer att förhindra ett befastande av dess makt, om arbetarklassen förstår att genast samla sig på slutan front till kamp mot det fascistiska väldet.

Förberedandet av kampen för den proletära diktaturen.

Medvetet om, att *denna kamp inte låter vänta på sig länge, går Tyska kommunistpartiet med full energi att förbereda den* och lovar, enig som en man och med borgen av varje parti-medlems liv, dag efter dag rusta för denna kamp och i dagliga strider förbereda den kraft, som är nödvändig för att avskaka den fascistiska diktaturen och upprätta proletariatets diktatur. Tyska kommunistpartiet kommer att upprätta proletariatets enhetsfront. Det har försökt upprätta den t. o. m. genom förhandlingar med socialdemokratins ledare. Det har gjort offret att inträda i sachsiska regeringen för att genom koalitionen med socialdemokratien underlätta proletariatets samling och hindra vägen för sammanslutningen mellan söderns och nordens fascisterna. De socialdemokratiska ledarnas förräderi har omedelbart givit proletariatet frukterna av denna taktik. Men offren har inte gjorts förgäves. Arbetarklassen ser nu, att vi ville enigheten och kampen och att socialdemokratins ledare har utlämnat arbetarna åt fienden. Proletariatets enhetsfront kräver nu, att de socialdemokratiska ledarnas lik kastas ut ur arbetarrörelsen, så att det inte förpestar den. *Proletariatets enhetsfront* upprättas underifrån. Tyska kommunistpartiet har att överallt vända sig till de socialdemokratiska massorna, till de socialdemokratiska funktionärernas understa lager med maningen:

Bryt med proletariatets förrädare!

Ening och samling kring Tyska kommunistpartiet!

Tyska kommunistpartiet har sedan månader insett, att dess plikt är att mot storkapitalet försvara det proletariserade och pauperiserade småborgardömetns intressen, de små handlandenans, hantverkarnas, tjänstemännens, de fattiga intellektuellas intressen. Det har redan brutit bresch i hatets och oförståelsens mur, som kapitalet hade upprest mellan proletariatet och dessa lager för att kunna splittra och härska.

Nu, när fascisterna, som tog sig ton som småborgardömetns räddare, utlämnat mellanlagren åt storkapitalet, har Tyska kommunistpartiet att med tioudubbel energi gå in i dessa lidande lager och vinna dem för förbundet med arbetarklassen som den enda vägen till deras räddning. Det har att visa de intellektuella, att det är den tyska kulturens räddare, det har att samla kring sig inte bara lantarbetarna, landsbygdens proletära element, utan också småbönderna. *Proleta-*

riatets diktatur blir arbetarnas regering, som leder småborgardömet, de intellektuella och bönderna till kamp mot nöd, elände och förfall.

Tyska kommunistpartiet har genom sin kamp mot Versailles-freden, mot Ruhr-områdets utlämnande visat, att det är Tysklands enda nationella parti. Det är inför Tysklands styckning, dess nationella vanmakt under fascisternas nationalistiska regim, dess utlämning till ententen, partiets uppgift att gå in i de nationalistiska massorna och säga dem, att inte hakkorset utan sovjetstjärnan är vårdtecknet Tysklands nationella befrielse. Det har att träda fram till riksvärnet och marinen, till "schupo", till de nationalistiska beväpnade organisationerna och fråga dem, om de ännu alltjämt vill vara riksupplösningens och den nationella smålekens väpnade garden eller om de vill kämpa tillsammans med oss för ett nytt fritt arbetets rike.

Tyska kommunistpartiet uppfordrar arbetarklassen att genast uppta kampen mot den fascistiska regeringen och kapitalets nya offensiv. Det uppfordrar hela proletariatet att understödja de arbetare som kastas ut av kapitalisterna och dem som kämpar mot lönedpressning och förlängning av arbetstiden, mot förföljelsen mot driftsråden. Vi har att organisera kampen för reallönerna från fredstiden. Det gäller inte bara att fortsätta utbilda hundramannagrupperna utan det är hundramannagruppernas uppgift att varje dag skydda arbetarklassen mot alla våldsdåd från de fascistiska undertryckningsorganen. På varje slag av den fascistiska "rättsskipningen" gäller det att ge svar. Hrr Seeckt, Stinnes & C:o ska en dag märka, att de inte är i Italien eller Bulgarien. De kommer att bita tänderna av sig på arbetarklassen. Om den svarar på slagen, dagligen rustar till den avgörande kampen och samlar kring sig de nödlidande folkmassorna, kommer arbetarklassen att i väpnad kamp slå ned den fascistiska diktaturen och upprätta den proletära.